

МЕРИ ЛИЙ ФАЛКЪН СВАТБА КРАЙ ВЪЛЧЕТО ЕЗЕРО

Превод от английски: Маргарита Дилова, 1992

chitanka.info

Слънчева светлина заливаше стаята ми, когато отворих очи. Сkochих от леглото. Господи, колко щастлива бях в този ден! Денят, който щеше да стане най-вълнуващият в живота ми.

Тъкмо бях нахлузила роклята си, когато звънецът на входната врата иззвъня. Беше Жо. Вибрираше от нетърпение и възбуда.

— Закуси ли, Кати? — попита тя, леко задъхана. После учудено огледа апартамента ми. — Къде са ти куфарите?

— Успях се. Куфарите са още в спалнята.

— Успала си се? Боже мой, в деня, когато като горда собственичка трябва да разгледаш своя замък, ти се успиваш!

— Нощес се будих почти през час. Едва призори съм заспала истински.

— Е, разбирам вълнението ти. Да наследиш замък от някакъв чичо — това е като приказка. Още не мога да го повярвам. Замък, разположен край езеро, и то в най-хубавата част на страната. Невероятно!

— И аз самата още не мога да повярвам напълно. Все разглеждам телеграмата и документите за собственост. Ако знаех, че имам толкова богат чичо, може би нямаше да се изненадам толкова, но така изведнъж...

Жо кимна в съгласие.

— Можеш ли изобщо да ядеш при такова вълнение? — попита тя. — Мисля, че на твоє място не бих могла да преглътна нито залък.

— Предстои ми дълъг път. Трябва да си наложа да ям. Не искам да падна от изтощение, когато стигна до замъка.

— Може би в коридорите му ще срещнеш призраци или духове и ще трябва да се браниш от тях — рече Жо и се засмя весело.

Опитах се да кажа нещо шеговито, но изведнъж ме обзе безпокойство и усетих, че по гърба ми полазват тръпки.

— От онези — без глава, с дълги дрънчащи вериги, които влачат след себе си, когато излизат от подземията.

Жо продължаваше да бърбори безгрижно, но аз бях престанала да я слушам. В мислите си вече пътувах. Вече виждах пред себе си Имперския остров, моето наследство. Чичовия замък, построен по плановете на стара крепост край Рейн.

Най-сетне часът дойде. Качих се в колата си, съпроводена от куп добри пожелания. Жо махаше след мен, докато не свих в друга улица.

Пътят минаваше през разкошна местност. Яркозелени поляни стигаха чак до подножието на планината.

Спрях колата на магистралата, за да се насладя на гледката. През зелената долина като сребриста лента се виеше рекичка. Селските къщи приличаха на играчки, а над всичко сияеше слънцето сред яркосиньо небе.

Но трябваше да се откъсна от тази гледка. Нямаше никога да стигна Отърс Рън, ако губех време да се любувам на пейзажа. Отърс Рън беше градчето, през което се стигаше до острова насред езерото. То беше единственото селище край Вълчето езеро.

Приближавах се към планините. Сега пътят минаваше през гъста гора.

Пуснах радиото и бодро затананиках заедно с него една мелодия, докато следвах асфалтовата лента на горския път.

Слънцето се беше вдигнало високо над планинските върхове, когато дърветата станаха по-редки и откриха пред погледа ми плакат с надпис: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ОТЪРС РЪН!“.

Отдъхнах си и натиснах спирачката. Бях почти до целта. Пред мене беше градчето. Отвъд него видях бляскавата повърхност на Вълчето езеро. Смътно различих тъмни очертания насред водната шир. Това ли беше Имперският остров?

Не бях предполагала, че е толкова далече от брега. Защо отново ме полазиха внезапни тръпки? Пътуването ли ме беше изтощило, или Жо ме бе заразила с развинтената си фантазия и историите за призраци?

Във всеки случай съмнявах се, че този чичо ми беше завещал острова само от благоразположение и щедрост.

Спрях пред дрогерията на Клиф, малък магазин, който в телеграмата се посочваше за място на срещата. Тук трябваше да намеря Реймънд Кийнън, шофьора на Имперския остров.

Влязох в магазинчето. Един мъж остави вестника, който четеше. Вежлива усмивка се плъзна по студеното му лице. Това беше Реймънд Кийнън.

Поздравът му беше кратък и останах с чувството, че не е много разговорлив. Едва когато забеляза интереса ми към елегантната лодка, очакваща ни на кея, стана малко по-достъпен.

„Водният вълк“ — така се казваше лодката — бързо се отдалечаваше от брега. Имперският остров все повече приближаваше. Замъкът се извисяваше с тъмните си зидове и кули над зеленината на дърветата.

Беше като пътешествие в миналото. Имах чувството, че навлизам в друг свят.

Когато наближихме малкия залив, Кийнън угаси мотора. Видях мостче и хангар за лодки.

Имперският остров! Замъкът беше разположен върху хълм. Поляната, стигаща до самата ограда, беше гъсто осеяна с цветя. Това смекчаваше малко мрачния вид на сивите зидове. Имперският остров приличаше на средновековна крепост с кулите и високите си сводести прозорци.

— Невероятно — прошепнах аз.

— Впечатляващо е, нали? — попита Кийнън с горда усмивка.

— Като от книжка с приказки — рекох аз. — Като съм превърнал се в действителност. Нямам търпение да го разгледам отвътре. Ще ми трябват дни, за да видя всичко, от кулата до подземията.

Кийнън изведнъж пребледня. С какво го бях изплашила? Той се извърна настрана.

— Нали има подземия? — попитах изненадано. — Не би било крепост, ако нямаше.

— Има. Но не можете да влезете там. Това е прекалено опасно — мърмореше Кийнън с пребледнели устни. — Тази част на сградата е останала незавършена. Ходовете са занемарени и има опасност от срутвания. Тъй че няма какво да видите там. Освен това не разбирам защо една млада дама се интересува от подземия. Там няма нищо друго освен стари непотребни мебели и плъхове.

— Бррр! — казах аз и тръснах глава.

— Останете си по-добре тук горе, мис Брокнър. Островът е достатъчно голям. Има много възможности за разходки. Можете да яздите и да плувате...

— Никога не съм яздила, но бих искала да се науча.

— Ще кажа на Ерик да се заеме с вас. Той е нашият коняр и умее да се оправя с конете.

С тласък лодката спря до мостчето. Преди да влезем плавно в хангара, съзрях висока, желязна ограда. Острите ѝ колове, приличащи на гигантски стрели, ме изплашиха. Беше като ограда на затвор.

— Тази ограда зад хангара цялото имение ли обикаля? — попитах, когато Кийнън ми подаде ръка да слеза.

— Да — каза той кратко и се наведе, за да закрепим лодката. — Държи настрана нежеланите посетители.

Кийнън отвори пред мен вратата на хангара. Малко след това се озовахме под аркада, цялата окичена с рози. Зад тях се издигаха високи каменни стени. Вървах бавно, за да се насладя на тази прелест.

Отляво, отвъд стената, видях големи ливади, на които се бяха скупчили коне. Гледката ме накара да забравя високата желязна ограда и заплашителния вид на замъка откъм езерото.

Тъкмо понечих да се обърна към вървящия зад мене Кийнън, за да му изкажа възхищението си от прекрасната градина, и се сепнах уплашено.

До ушите ми достигна пронизителен писък. Цвилеше кон.

— Какво му е на това животно? — попитах учудено. Цялата се бях разтреперила.

— Това е жребецът, който пасе на ливадата северно от замъка — обясни Кийнън. Изглеждаше неспокоен. — Не се приближавайте прекалено близо до него. Много е опасен. Миналата зима за малко не уби един коняр.

— Колко коне има на Имперския остров? — попитах аз.

— Освен жребеца още двадесет. — Кийнън посочи към замъка. — Да влезем. Време е за ядене. Сигурен съм, че Уолтър, искам да кажа Браш, е приготвил във ваша чест изключително меню.

— Мистър Браш готвачът ли е? — попитах, когато се приближихме до една тежка дъбова порта. Кийнън я отвори. Не чух отговора му, защото бях вперила очи в малък двор с подвижен мост.

Не бях очаквала подобно нещо. Имах чувството, че всеки миг по моста ще се зададат конници в блестящи доспехи.

Под моста имаше широк ров без вода. Дъното му беше тинесто. Вгледах се в стръмните му стени и възкликнах изненадано:

— Не може да бъде!

— Защо не? Мистър Уолдън ги донесе от едно пътуване. Осем са. Другите сигурно са отгътък.

Кийнън се усмихваше загадъчно и гледаше сиво-кафявия глиган, клекнал сред тинята на рова.

— Могат ли тези животни да излязат оттам? — попитах плахо, настръхвайки при самата мисъл.

— Не, невъзможно е. Стените са много стръмни. Освен това нямат причини да бягат. Ерик ги храни добре, а от другата страна на замъка си имат приличен обор. Но ако не обичате такива животни, ще ги мах...

— Не! — прекъснах го бурно. — Не искам да променям нищо тук. Щом не могат да излязат, нямам нищо против да си живеят там. Опасни ли са?

Кийнън присви очи.

— Много опасни. Такова животно като нищо може да убие човек. Разбира се, ако не е въоръжен.

С треперещи колене минах след Кийнън по подвижния мост. През една арка влязохме във вътрешния двор, покрит с калдъръм.

Спрях наскре двра и се огледах. Могъщите сиви зидове на замъка правеха силно впечатление. Малките прозорчета на кулите блестяха на вечерното слънце. Нещо като балкон опасваше стените на най-горния етаж. Беше покрит с шистов покрив.

— Всичко е така приказно! — пошепнах аз.

— Ще ви трябва много време, за да се огледате тук. Но сега сигурно сте уморена. Предполагам, че искате да се освежите преди вечеря? — Гласът на Кийнън звучеше много учтиво.

Той тръгна пред мене. По няколко широки каменни стъпала се изкачихме до висока, тежка дъбова врата.

Тихо излайване ме накара да се обърна. По неравния калдъръм на двора към мене препускаха три прелестни кученца и радостно махаха с миниатюрните си опашчици.

Бяха толкова мили, че въодушевено клекнах и взех едно от тях в ръце. Другите две веднага направиха опит да се покатерят в скута ми. Триеха влажните си нослета в краката ми. Разсмях се и се заех да галя едновременно и трите.

Когато вдигнах поглед, открих Кийнън до вратата редом с някакъв набит мъж. Двамата ме наблюдаваха и Кийнън, изглежда, обясняваше нещо.

Веднага станах и бавно изкачих стълбите. Кучетата не се отделяха от мен.

— Виждате ли, мис Брокнър — ухили се Кийнън, — тук имаме не само опасни животни. — После се обърна и посочи мъжа до себе си: — Това е Уолтър Браш, готвачът ви.

Браш кимна и ми се усмихна любезно.

— Много ми е приятно, мис Брокнър. Ние, Реймънд и аз, сме работили много години за чичо ви. Радваме се, че този остров отново ще се посъживи.

— Драго ми е да се запозная с вас, мистър Браш. Надявам се да не ви създавам затруднения.

— Затруднения? — Кийнън се засмя. — Няма да ни затрудни да се грижим за още един човек. Обръщайте се към нас винаги, когато имате някакво желание. Сега Ан ще ви покаже вашата стая, а аз ще кача багажа ви.

Тръгнах след русата Ан по просторния коридор, осветяван от лампи с кристални абажури, прикрепени към обкованите с дървена ламперия стени. Широко мраморно стълбище със скъп парапет водеше към горния етаж. Отново минахме по дълъг коридор и стигнахме до едно почти скрито стълбище.

Ан отвори висока врата и се отдръпна, за да вляза първа в стаята. Аз останах като закована на прага.

Видях широко френско легло с нежнорозов балдахин, весели розови пердета и завеси, скъпи стари мебели.

— Колко хубаво — промърморих. — Прелестно.

Кийнън постави куфарите близо до вратата и се отдалечи. Ан остана.

— Да разопаковам ли куфарите ви, мис Брокнър? — попита тя и се усмихна мило. — Или да ви приготвя по-напред банята?

— Ан, не мога да слушам повече това вежливо „мис Брокнър“. Не ми харесва. Ще се чувствам по-добре, ако ме наричате Кати.

Ан се засмя.

— Много се радвам, че не сте надменна и не държите на формалностите. Ще ми се разсърдите ли, ако ви призная, че ви

завиждам? Ще ми се и на мен да ми се случи нещо такова. — Тя посочи стаята.

— Откога работите тук в замъка, Ан?

— Отскоро, може би от два месеца. Защо питате?

— Мислех си дали можете да ми разкажете нещо за Кийнън и Браш. Знам, че ще прозвучи смешно, но тези двама души ми се струват някак загадъчни. Особено Кийнън.

— Аз не ги обичам и двамата. Те не оставят Ева и мен да си поемем дъх. Мога да кажа само, че трябва здравата да работим, а вечер, щом свършим, Кийнън веднага ни връща на сушата. Винаги много бърза да го направи.

— Коя е Ева? И защо не нощувате тук в замъка?

— Ева е другата прислужничка. Но и двете не спим тук. Всеки ден ни докарват и откарват, Ева, мен и Ерик — това е конярят.

— Намирам го странно. Казаха ли ви защо?

— Веднъж Кийнън каза, че мистър Уолдън бил наредил така.

Бях чула вече, че чичо ми Джеймс е бил малко особен. Но какъв беше смисълът на това разпореждане? И защо продължаваха да го спазват след смъртта му?

— Какво е станало с момичетата, които са били преди вас тук?

— Уволнили са ги. Но не знам нищо за тях. Не са били тукашни.

Разбрах, че не мога да науча нищо повече от Ан. Оставаха още няколко въпроса.

— Къде е банята, Ан?

— Направо, през онази врата.

След освежителния душ се напъхах в розова лятна рокля. Бях доволна от вида си в огледалото, а после отново обгърнах с поглед чудесната мебелировка.

Това бе идеалната стая за една жена. От кого ли е била обитавана? Знаех, че чичо Джеймс никога не е бил женен.

Отидох боса до прозореца. Светлосивият килим беше мек и дебел. Когато погледнах надолу към градината, установих, че стаята ми се намира в една от кулите.

Долу на поляната, близо до зидовете, пасеше расов черен кон. Сигурно това беше жребецът, за който говореше Кийнън.

Не ми се разделяше с хубавата стая. Но изведнъж почувствах глад. Затова слязох долу.

Докато се спусках по мраморното стълбище, си представях как като господарка на замъка в елегантна, дълга до земята вечерна рокля посрещам тук гости на бал. Замечтано се спрях на последното стъпало.

Един глас ме изтръгна от мислите ми.

— Мис Брокнър — каза Браш, — вечерята е готова. Ако желаете, ще я сервирам в трапезарията. Надявам се да останете доволна от това, което съм приготвил. — Той се усмихна.

Влязох в трапезарията. Беше много голямо помещение, със светъл, блестящ под. В единия му край имаше камина от зелен мрамор. Беше толкова голяма, че над огъня ѝ можеше да се опече цял вол.

Бавно отидох до стола с висока облегалка в единия край на дългата маса. Плъзгах ръка по облегалките на столовете, покрай които минавах. Чичо ми трябва да беше устройвал тук истински банкети, защото, докато стигнах до мястото си, преброих двадесет и шест резбовани стола.

— Дълго ли сте работили при чичо? — попитах Браш.

Той се усмихна и кимна.

— Да. Чакайте да помисля... Двадесет години, мис Брокнър.

— А мистър Кийнън? И той ли е толкова отдавна тук?

— Моля ви, не оставяйте вечерята да изстине — каза Браш припряно и дръпна стола в горния край на масата. — Той е тук още по-отдавна. От двайсет и две години.

След вечерята се зачудих какво да правя. Беше още рано за лягане. Реших да сляза на двора и да видя още веднъж кученцата.

Във вестибюла срещнах Браш.

— Яденето беше превъзходно, мистър Браш — похвалих го аз.

— Много се радвам, мис Брокнър. Къде отивате?

— Ще се поразходя преди лягане.

— Кийнън предупреди ли ви за кучето?

— За кучето ли? — попитах учудено.

— Става дума за кучето пазач. То е близо до арката. — Браш посочи с ръка в неопределена посока. — Много бдително е. Не се приближавайте много до него. Не искам да се изплашите или, не дай боже, нараните.

— Благодаря — промърморих.

Нощният въздух беше топъл и въпреки това освежителен. Бавно се спуснах по стълбите в калдъръмения двор. Веднага се разнесе радостният лай на малките кучета. Погалих ги, после тръгнах към градината. Те ме следваха по петите.

Видях пред себе си сянката на могъщо дърво, чиито клони се спускаха отвъд зида. Искях да хвърля още един поглед към езерото, но изведнъж се спрях стреснато.

Откъм дървото се чу дълбоко ръмжение. Отстъпих крачка назад, препъвайки се в едно от кученцата. Изпод един клон на дървото се показва голям, грозен дог. Излая дрезгаво и изскърца със зъби. После изведнъж спря и видях, че е завързан с верига.

— Бедното — промърморих.

Наведох се и взех трите кученца на ръце. Бавно тръгнах с тях към замъка.

Цареше дълбока тишина. На тъмното небе се открояваха звездите. Обзе ме странно чувство. Струваше ми се, че от замъка ме наблюдават невидими очи, изпитващи ме дали съм достойна за негова наследница.

Качих се в стаята си и се приготвих за лягане.

С въздишка дръпнах завивката до брадичката си и затворих очи. Вече заспихах, когато изведнъж се чу ужасяващ вик.

Скочих изплашено и се ослушах. Сърцето ми биеше лудо, страхът сковаваше дъха ми. Сънувала ли бях, или наистина някой извика?

На следващата сутрин се събудих с парещи очи. Бях спала много неспокойно, като непрекъснато чувах някакъв вик в обърканите си сънища.

Станах със залитане и отидох в банята, която се намираше до стаята. След освежителния душ се почувствах малко по-добре.

В подножието на широкото мраморно стълбище ме чакаше Браш.

— Добро утро — поздравих аз любезно.

— Добро утро, мис Брокнър — отвърна той със странно дрезгав глас. — Добре ли спяхте?

— О, да, благодаря.

— Радвам се. — Той изглеждаше облекчен. — Днес искате да разгледате замъка, така ли?

— След закуска.

— За Кийнън ще бъде чест да ви разведе.

— О, това не е нужно. Мога и сама.

Браш поклати глава.

— Не можете. Искам да кажа, че е по-добре Кийнън да бъде с вас. Той ще отговори на въпросите ви и ще ви обясни много неща... Сградата, знаете, е много голяма. Може да се загубите.

— Е, добре, щом смятате така — казах аз и тръгнах към трапезарията.

Когато излизах след закуската, Кийнън ме чакаше на вратата.

— Добре ли спяхте? — попита и той.

— Много добре, благодаря — промърморих аз.

— Нищо ли не ви обезпокои? Значи сте прекарали добре първата си нощ под този покрив?

— Нима трябваше нещо да ме обезпокои? — попитах с неволна рязкост.

Кийнън пребледня и отстъпи крачка назад.

— Не, не... Но понякога конете... Случва се да са много неспокойни, знаете ли — заекна той объркано. — Особено жребецът... Браш ми каза, че искате да разгледате замъка — отклони той разговора.

— Да, бих искала.

— Можем да започнем от долния етаж предложи Кийнън. — Това е и най-интересната част от замъка. Горе има само спални.

След кухнята, която беше много модерно и практично обзаведена, Кийнън ми показва стаите на прислугата, а после голямата дневна, мебелирана скъпо и уютно. Той забеляза, че често хвърлям поглед към ценните картини, окачени навсякъде по стените.

— Мистър Уолдън похарчи цяло състояние за тези картини — каза той.

— Що за човек беше чичо ми? Искам да кажа, как изглеждаше и какви бяха навиците му?

— Беше добър човек. Добър към служителите си, никога не проявяваше нетърпение и не изискваше невъзможното. Знаете ли, мис Брокнър, вие малко приличате на него — каза Кийнън с подкупваща усмивка.

— Не беше ли малко особен?

Кийнън вдигна вежди и сбърчи чело.

— Е, да, малко. Но няма защо да говорим за това. Той просто беше по-различен. Искаше да живее, както му се харесва, но признаваше и на всеки друг човек това право. Никога не е оскърбил някого.

— В лице приличам ли на него?

— Преценете сама.

Кийнън отвори една врата до стълбите. Помещението беше тъмно, със спуснати завеси. Миришеше на книги. Когато Кийнън дръпна завесите, видях, че книгите, наредени на високи полици, покриваха три от стените. На четвъртата имаше мраморна камина, а над нея висяха три портрета. Кийнън посочи към тях.

— Средният е на мистър Уолдън, мис Брокнър.

Приблжих се да разгледам портрета. Чичо ми имаше строг поглед, гъста бяла коса, тъмни очи и брада.

— На колко години е бил чичо, когато е рисуван портретът? — попитах.

— Около шейсет и три — отвърна Кийнън. — Оттам нататък той сякаш престана да старее. И преди смъртта си изглеждаше точно така.

— Бяхте ли тогава при него?

— Не. За последен път го видях една седмица преди да умре. Той почина в Ню Йорк. Беше толкова жизнен човек! Никой не му даваше осемдесет и девет години.

Изведнъж в гласа на Кийнън прозвуча нещо, което ме накара да вдигна поглед към него. За части от секундата видях в очите му омраза. Омраза и жестокост. После лицето му отново прие маската на любезност.

— Отдясно е мистър Уолдън на трийсет години.

Обърнах се да погледна портрета. На него се виждаше снажен млад мъж, застанал до един кон.

— Много добре е изглеждал — промърморих.

— Да, и вие приличате на него, особено когато се засмеете.

Аз обаче не слушах Кийнън. Бях вперила очи в третия портрет. Той ме плени. Беше усмихнат млад мъж с лъчезарни сини очи.

— Кой е този? Русият мъж?

Кийнън нервно се прокашля и погледна неспокойно през прозореца.

— Беше добър приятел на мистър Уолдън.

Какво ставаше с Кийнън? Досаждах ли му с въпросите си? Въпреки това продължих да питам.

— Как му е името?

— Казваше се барон Стийл.

— Казваше се? Умрял ли е? — попитах учудено, защото бях видяла, че портретът е рисуван съвсем скоро. Следователно този човек не можеше да е на възрастта на чичо ми.

— Не е вече между нас — промърмори Кийнън. — Ще продължим ли с другите стаи? Имаме доста за разглеждане, а скоро ще стане обед.

С тези думи той тръгна към вратата. Сякаш се радваше да остави портретите зад гърба си. Последвах го колебливо, като хвърлих още един поглед към тях.

Кийнън ме въведе в огромна стая с ловни трофеи. На стените бяха накачени глави на мечки, лосове, антилопи, а краката ми стъпваха по кожата на бели мечки и лъвов. Гледката не ми беше много приятна.

В следващата стая имаше оръжия. Бяха скъпи, но и те не можах да привлека интереса ми.

После Кийнън се отправи към стълбата.

— Горѐ няма много за гледане — каза той. — Там са само спални. Повечето са заключени, за да не се прашат.

Кимнах.

— Колко са стаите в замъка?

Кийнън потри замислено челото си.

— Мисля, че са към сто и петдесет. Сега ще ви покажа наблюдателната кула.

През една тясна врата той излезе на балкона, който опасваше отвън замъка.

— Поемете дълбоко дъх, мис Брокнър. Изкачването не е лесно.

Когато достигнах платформата, коленете ми трепереха. Поспрых се на парапета и се огледах. Затаих дъх пред красивата гледка. Под нас бяха замъкът и градината. Езерото обгръщаше острова като лъскав килим. В далечината се виждаха планинските върхове. Искаше ми се да съм сама тук. Изпитателните погледи на Кийнън не ми допадаха.

— Красиво здание — казах с поглед към керемидения покрив под мене. — Казвате, че в избите и подземията не може да се влезе?

Лицето на Кийнън почервѐня. Той рязко поклати глава.

— Прекалено опасно е, мис Брокнър. Никой не слиза долу. Таваните могат да се срутят, а освен това там няма нищо интересно освен паяжини, стари боклуци и плъхове...

— Не могат ли да се укрепят сводовете? Не бива да се занемарява такава красива постройка!

— Не! — Отговорът на Кийнън беше много бърз. — Искам да кажа... ще е много скъпо, а освен това стабилността на постройката не е застрашена. В това няма съмнение. А и едва ли ще намерите архитект за тази работа. Човекът, който е строил замъка, отдавна е покойник.

— Е, добре, щом смятате, че това не представлява опасност, ще го оставим така.

Кийнън въздъхна облекчено и тръгна към витата стълба. Какво ставаше с този човек?

Когато слязохме във вестибюла, аз изведнъж спрях. Съзрях една врата, която преди не бях забелязала. Тя се намираше зад стълбите и се падаше малко в сянка.

— Тази врата я виждам сега, мистър Кийнън. Накъде води? — Вече бях хванала дръжката.

— Оставете! За бога! — изкрещя Кийнън и се спусна към мене. Лицето му изведнъж беше станало сиво, а ръцете му трепереха.

— Но какво има? — попитах изненадано.

— Много е опасно да се отваря тази врата — изпъшка той. — Пантите не са в ред. Може да падне върху вас. Много е тежка и...

— Но защо не са я поправили, след като е толкова опасно — попитах, без да искам, рязко.

— Веднага ще се погрижа за това, мис Брокнър — отвърна Кийнън с непроницаемо изражение.

— Дотогава ще ви помоля да окачите един надпис на вратата, за да не я отвори някой по погрешка — казах аз. После я погледнах замислено. — Накъде води?

— Към килер. Не го използваме. Сега ще кажа на Браш, че сте гладна, а после ще се погрижа за надписа.

Кийнън ми обърна гръб и се отдалечи. Загледах се подире му. Защо беше толкова неспокоен, толкова нервен?

Върнах се в библиотеката. Приблжих се до камината и отново разгледах портретите.

Барон Стийл сякаш ме бе омагьосал. Имах чувството, че усмивката му прониква до сърцето ми.

— Обедът е сервиран, мис Брокнър — извика Браш и ме накара да се сепна.

— Благодаря — промърморих. — Знаете ли нещо за барон Стийл? От какво е умрял?

— Падна по стълбите и си счупи врата. По стълбите, които водят към вашата стая. — Кийнън беше изникнал иззад гърба на Браш и ме гледаше с пронизващи очи. — Гробът му е в долния край на градината, ако желаете да го видите. Той живееше в замък и тъй като нямаше близки, мистър Уолдън реши да го погребее тук.

— Кога се е случило това?

Браш погледна малко безпомощно Кийнън.

— Има близо година — каза Кийнън.

— Колко ужасно... Искам да кажа, колко ужасно е да умреш по такъв начин. Бил е много млад, нали?

— На трийсет — отвърна Кийнън. Дали се лъжех, или в гласа му наистина прозвуча нещо като триумф?

Исках да забравя цялата история и да не мисля повече за нея. Затова казах:

— Сега ще отида да обядвам, за да ни остане достатъчно време за конете. Изгарям от нетърпение да ги видя.

Двамата мъже изглеждаха облекчени и аз трябваше да се запитам как един здрав млад мъж като барон Стийл е паднал по стълбите. Дали е бил невнимателен, или може би пиан?

Чичо ми трябва много да е обичал младия човек, за да го погребее на Имперския остров. Реших да отида на гроба в следващите дни. Но не в компанията на Кийнън...

След обяда прекосихме с Кийнън двора на крепостта и отидохме в конюшните. Той отново беше много нервен и нервността му се засили, когато влязохме в конюшната. Там беше много тъмно и миришеше на сено и коне.

— Ерик! — извика Кийнън високо.

От един бокс излезе момче на около шестнадесет години. В ръката си държеше гребло. Като ме видя, то се спря смаяно и прокара свободната си ръка през рошавата си червеникава коса.

— Да? — рече той.

— Ерик, водя ти новата господарка на Имперския остров, мис Брокнър. Тава е Ерик Райт — промърмори Кийнън и се обърна към мен с насилена усмивка.

— Здравейте, Ерик — казах аз любезно.

— Радвам се да ви видя, мис Брокнър — каза момчето малко сковано. Беше се изчервило и пристъпваше от крак на крак. — Ако знаех, че днес ще дойдете, щях да подредя — добави то смутено.

— Не виждам нещо, което да не е наред — казах аз и погледнах към коня, който стоеше в един от боксовете. — Защо не е на паша?

— Вчера роди. Искате ли да видите кончето?

— О, да, много искам.

— Ерик — намеси се Кийнън, — аз трябва да се погрижа за лодката. Разведи мис Брокнър. Покажи ѝ също и конете. А, и още нещо — тя желае да се научи да язди.

Ерик кимна въодушевено.

— Елате. Ето го жребчето. Нали е красиво?

Наведох се над преградката.

— Колко е миличко! Прилича на черния жребец.

— Той е бащата — каза Ерик и се засмя, като галеше врата на кобилата. — Графинята ви хареса. Обикновено се отнася много неприязнено към чуждите хора.

— Много е хубава. Как се казва жребчето?

— Още няма име. Собственикът му трябва да го кръсти, мис Брокнър.

— А ти как го наричаш?

— Принцеса, защото е толкова чаровно.

— Така да бъде. Името много му прилича.

— О, благодаря, мис Брокнър. Вие наистина сте много добра.

— Не ме наричай мис Брокнър, Ерик. Звучи толкова официално! Предпочитам да ми казват Кати.

— Леле, вие сте страхотна! — изтръгна се от смаяното момче. — Та това е като по времето на барон Стийл.

— Ти познаваше ли барон Стийл? — попитах аз с леко свито гърло.

— Лично не го познавах. Работя тук от началото на лятната ваканция. Но много съм слушал за него. Той направи от Имперския остров това, което е днес. Елате да разгледаме конете. По пътя ще ви разкажа за него.

— Имперският остров беше напълно западнал — продължи Ерик, докато минавахме по подвижния мост. — Всичко беше обрасло с бурени — и градината, и ливадите.

— А чичо ми? Искам да кажа, мистър Уолдън? Той не живееше ли тук?

— Той беше зает с работите си в града. Идваше само от време на време. Освен това казват, че често пътувал. Тъй или иначе, дойде барон Стийл и не можете да си представите какво успя да направи за съвсем кратко време! За едно лято въдвори ред. Започна да отглежда коне. Това жребче може да се продаде за петдесет хиляди долара. Най-чиста порода. А Черния Диямант, жребецът, той няма цена, повярвайте ми.

Ерик гледаше с възхищение към кротко пасящия жребец. Отминахме нататък и скоро излязохме на поляната, където се тълпяха конете.

— Колко време беше тук барон Стийл? — попитах аз.

— Близко пет години, струва ми се. Когато дойде, аз бях още дете. Но ми се ще да бях работил тук по негово време. Баща ми още говори за него с възторг. Той умее да се оправя с конете, както никой друг. — Ерик посочи жребеца. — Само той можел да язди Черния Диамант без седло и юзди. Ах, да можех да работя за него!

В гласа на момчето звучеше дълбоко преклонение. Погледнах го с усмивка:

— Изглежда, че наистина е бил необикновен човек.

— Виждал съм го само веднъж в града — продължи Ерик. — Беше много красив. Всички момичета се обръщаха подир него. Беше и много образован. Можеше да се дуелира, да играе шах, дори свиреше на пиано. Не обикновени неща, а класическа музика. — Ерик погледна ръцете си, промърмори нещо и поклати глава.

— Не мога да си представя, че човек като Стийл ще падне по стълбите — рекох аз.

— Така е — каза Ерик замислено и потри с длан челото си. — Беше много скромно погребение. Мистър Уолдън беше болен и не можа да дойде. Дойдоха съвсем малко хора. Жителите на Отьрс Рън не бяха поканени. Само преподобният Мартин. Той разправяше, че когато пристигнал, ковчегът бил вече затворен. За да сме помнели живия, а не мъртвия барон Стийл.

Аз въздъхнах леко и Ерик ме погледна виновно.

— Не биваше да ви разказвам такива тъжни неща, мис... Кати. Разстроих ли ви?

— Не, всичко е наред — успокоих го аз. — Да идем ли при конете на ливадата?

Постояхме малко на ливадата и се порадвахме на буйните животни.

— А сега да ви покажа жребеца — каза Ерик.

Почти бяхме стигнали с Ерик до оградата на ливадата, където пасеше Черния Диамант, когато видях Кийнън да се задава с бързи

крачки откъм езерото. Ерик промърмори нещо неразбираемо.

— Е? Докъде стигнахте с разглеждането? — попита Кийнън отдалече.

Ерик смръщи чело и започна да рови с върха на обувката си меката пръст. Позата му изразяваше враждебност, а отговорът беше кратък:

— Тъкмо отивахме при жребеца.

— Ах, Ерик, иди си по-добре в обора. Там имаш още работа, нали? Аз ще заведа мис Брокнър.

Ерик отново промърмори нещо непонятно и си тръгна, като извика:

— До скоро, мис Брокнър.

Наблюдавах всичко мълчаливо. Какво имаше Ерик против Кийнън? Дали се бяха карали? Реших при първа възможност да попитам момчето.

— Много благодаря, Ерик! Беше много мило от твоя страна да ми покажеш всичко! — извиках аз.

— Ето го! — каза Кийнън до мен и посочи към черния жребец, който продължаваше да си пасе кротко.

— Прекрасен кон! — възкликнах аз и изведнъж забелязах как Кийнън стана неспокоен.

— Ако искате да го разгледате хубаво, качете се тук на стената — предложи той. — Елате.

Той се метна горе и ми подаде ръка да се кача.

Стоях горе, възхитена от красивото животно. Искях да се приближа още и направих няколко крачки върху стената.

— Внимавайте, има разклатен камък! — извика Кийнън.

Погледнах в краката си, усетих една ръка да докосва рамото ми, загубих равновесие и паднах...

Това, което се случи после, възприех само наполовина. Жребецът изцвили, Кийнън извика и Ерик се озова до мене. Той ме грабна на ръце.

Кийнън отново изкрещя и като погледнах през рамото на Ерик, с ужас видях как жребецът се приближава към нас.

Пъшкайки, Ерик ме прехвърли през стената и скочи след мене. Чух как изстена и се свлече на земята. Изплашено клекнах до него.

— Ерик, Ерик, какво стана? — питах с треперещ глас.

— Добре ли сте, Кати? — попита той тихо.

— Да.

Обърнах се към Кийнън, търсейки помощ. Лицето му беше посивяло и разкривено. А очите... Не можах да разбера дали излъчваха страх или гняв. Бях и прекалено възбудена, за да мисля за това. Отляво ризата на Ерик беше пропита с кръв.

— Ерик, ти си ранен! — извиках.

— Така ли? — Той погледна рамото си. — Няма нищо. Само леко ме ухапа.

— Трябва веднага да идем в замъка и да превържем раната. Може да има лоши последици — казах аз решително. Когато се изправих, забелязах, че краката ми треперят от уплаха. Но се постарях да надвия слабостта си.

Тръгнахме бавно към замъка. Хвърлих поглед към Ерик и забелязах, че е стиснал зъби от болка.

— Имаме ли превръзки и някакъв алкохол? — попитах Кийнън, докато прекосяхме двора на крепостта.

Той кимна и ни въведе в малка умивалня до входа.

— Седни — наредих на Ерик, докато отварях аптекката. — И се опитай да си съблечеш ризата.

Като видях, че му е трудно да го направи, му помогнах.

— Сега ще те заболи малко, докато промия раната — казах.

Оказа се, че ухапването не е толкова опасно, колкото изглеждаше отначало. Поставих превръзка.

— Кати — прошепна Ерик. — Кийнън се опита да ви убие! Той ви блъсна!

Погледнах го ужасено, без да обръщам внимание, че от мократа риза в ръцете ми капе на пода.

— Чуваш ли се какво говориш?

— Аз ви проследих. Наблюдавах го внимателно. Той не обича животни, особено коне. Страх го е от тях и затова се учудих, когато се качи на стената. И после... видях как ви блъсна...

Поклатих глава.

— Той ме предупреди, че има разклатен камък, и се опита да ме хване, когато загубих равновесие. Не, не мисля, че ме блъсна нарочно.

— Така изглеждаше — каза Ерик много сериозно. — Толкова ли сте сигурна, че не ви е блъснал? Видяхте ли разклатения камък?

— Не мога да кажа, всичко стана толкова бързо. Хайде да не мислим повече за това. Според мен беше нещастна случайност.

— Нямаше причина да ви качва на стената. Жребецът е опасен и Кийнън го знае. Ако искате да идете пак там, вземете ме непременно с вас. — Гласът на Ерик звучеше много загрижено.

Кимнах.

— Добре, Ерик. Освен това ти благодаря, че ме спаси. Дивият жребец можеше да ме убие, ако ти...

— Не мислете повече за това — промърмори той и махна с ръка. — Бих го направил винаги, когато нещо ви заплашва.

След вечерята слязох на двора. Кийнън беше отплавал с Ева, Ан и Ерик за сушата. В замъка беше само Браш.

Тъкмо се канех да ида в градината, когато чух гласа на Браш зад гърба си:

— Мис Брокнър, Кийнън ми разказа за злополуката с вас. Наистина ли сте добре?

— Да, благодаря. Трябвам ли ви за нещо? — попитах аз и клекнах, защото малките кученца отново бяха дошли. — Ако не, ще ида за малко в градината.

— Идете. Там е много красиво, особено по това време на годината. Аз трябва да разтребя кухнята. Приятно прекарване.

Кученцата хукнаха пред мене, като почти се премятаха от радост. Изведнъж спряха. Доближавайки се, чух ръмженето на голям пес. Беше кучето пазач. Като ме видя, то скочи и заскърца със зъби.

— Спокойно, спокойно, не ти правя нищо — казах му аз и минах покрай него на сигурно разстояние. Тръгнах по пътеката, която се виеше между рози, люляци и портокалови храсти.

Стигнах до езерце с водоскок. В средата му имаше хубава мраморна статуя. Постоях известно време, загледана в играта на водата и рибките. Стресна ме тревожният лай на кученцата.

— Върнете се! — извиках и хукнах подире им. Те изчезнаха из храстите в края на градината.

— Е, хайде, бъдете послушни! Да не сте открили катеричка? Не сте достатъчно бързи, за да я настигнете.

Кученцата се върнаха с повесени езици. Гонитбата ги беше уморила. Тръгнаха послушно до мене. Стигнах до зид, оформен като алпинеум, откъдето се виждаше брегът на езерото. Зад високи храсти се издигаше отблъскващата желязна ограда, направила ми толкова странно впечатление на идване.

Едно от кученцата отново залая тревожно. С няколко скока се скри в храстите. Последвах го и като отместих един провиснал клон, видях мраморната надгробна плоча.

Забравих разтревоженото куче и се втренчих като окаменяла в гроба.

БАРОН ЪРНЕСТ СТИЙЛ 1934 — 1964

Беше изписано с прости букви на белия мрамор. Изящен храст рози с нежнорозови цветове беше единствената украса на гроба.

Дълго стоях пред скромния гроб. После бавно тръгнах към замъка, потънала в мисли. Дори не чух ръмженето на голямото куче, когато минах покрай него.

Отворих тихо вратата, защото предполагах, че Браш вече си е легнал. Прекосих на пръсти вестибюла и хвърлих бърз поглед към кухнята. Но предпазливостта ми се оказа излишна, защото Браш седеше до масата. Беше така вдълбочен в някаква книга, че дори не ме забеляза.

Когато минах покрай вратата на библиотеката, се поколебах. После влязох и отидох до шкафа с грамофонните плочи. Дълго търсих подходяща за настроението ми музика, докато се спрях на „Болерото“ от Равел.

Пуснах плочата и седнах в едно кресло. Но веднага скочих уплашено, защото след първите тонове се чу силен трясък и Браш изкрещя в кухнята.

Спуснах се натам.

— Мистър Браш, какво ви е? Какво се е случило? — завиках още от вестибюла.

Сетне смаяно видях, че той се е свил в един ъгъл на кухнята. В ръката си държеше голям нож и страхливо се озърташе.

Лицето му беше пепелявосиво и цялото му тяло трепереше.

— Какво има? — попитах още веднъж, оглеждайки се.

Браш клатеше ужасено глава. После дойде до масата и остави ножа на нея.

— Вие ли пуснахте грамофона? — попита той дрезгаво.

— Да. Прощавайте, ако съм ви стреснала. Не знаех, че във всички стаи има високоговорители.

Браш върна ножа в чекмеджето на един шкаф и изправи чашата на масата.

— Не съм усетил кога сте се върнали от замъка. И като чух изведнъж музиката, помислих...

Ръката му стисна облегалката на стола.

— Отсега нататък ще внимавам да не ви стряскам — извиних се аз.

Браш си наложи да се усмихне.

— Няма нищо. Искате ли чаша кафе?

Поклатих отрицателно глава и тръгнах към вратата.

— Не, благодаря.

Какво му ставаше на този човек? Как бе възможно така да се изплаши от музиката?

Тази вечер дълго не можах да заспя и ми бе трудно да си спомня дали съм проспала часове, или само минути, когато се събудих от сърцераздирателни писъци.

Отначало помислих, че сънувам. Но после ги чух отново. В ужас притиснах с длани ушите си.

Почти не дишах. Зъбите ми тракаха като в треска. Какъв глас! Какви писъци! В тях звучаха отчаяние, омраза и мъка.

Беше жребецът, който се намираше на ливадата близо до замъка. Той тичаше насам-натам като бесен и от време на време удряше с предните си копита стената. Отново и отново от него се изтръгваше ужасяващото цвилене. Голямото куче лаеше възбудено и се мъчеше да се откъсна от веригата си.

След известно време настъпи тишина. Отпуснах се на възглавницата и облекчено въздъхнах.

Само сърцето ми все още биеше в гърлото.

Сега вече бях съвсем сигурна, че в замъка става нещо злокобно, а Кийнън и Браш са свързани с него. Изведнъж в главата ми проблесна

една мисъл: грамофонът! Браш и Кийнън искаха да ме изплашат и използваха този апарат, като пускаха плоча със запис на ужасните писъци.

Писъците, които ме събудиха, бяха на човек. В това не се съмнявах вече. Чак после дойдоха писъците на жребеца.

Взирах се в тъмнината и слухтах. Не се чуваше нито звук. Но аз все повече стигах до убеждението, че преди малко бях чула запис.

Когато на следващата сутрин слязох във вестибюла, Браш и Кийнън не се виждаха никъде. Ева ми каза, че са заети. Зарадвах се. Сега можех да предприема нещо, без да чувствам непрекъснато техните наблюдаващи ме очи.

Когато влязох в обора, Ерик чешеше кобилата. Изненадано вдигна глава, после се усмихна:

— Добро утро, Кати.

— Привет! — извиках аз и се облегнах на стената на бокса. — Как е рамото?

— Екстра. Вече почти не чувствам раната. Добра работа свършихте.

— Радвам се да чуя. Имаш ли много работа днес?

— Не много. Защо?

— Искам да се науча да яздя.

Ерик се усмихна. После остави чесалото настрана.

— Почакайте тук. Ще доведе конете за езда и можем да започнем първия урок.

Не мина много време и Ерик се върна с два коня.

— Ето ме, Кати. Това са Денди и Капи. Да излезем на поляната. А като добиете известен усет за животното, ще можем да яздим до края на острова, стига, разбира се, да не се боите.

След като се поупражнявахме на поляната, страхът ми изчезна и аз се обърнах към Ерик, готова за приключения:

— Мислиш ли, че мога вече да опитам?

Той кимна.

— Нали съм с вас. Няма да ви изпускам от очи. Освен това при такава езда се учи много повече, отколкото на поляната. Трябва само да не позволявате на животното да усети, че се боите.

Следвах всеки съвет на Ерик и се чувствах все по-уверена. Когато вече нямаше нужда да се съсредоточавам изцяло върху коня,

отново ме връхлетя споменът за изминалата нощ.

— Ерик — започнах, когато той се изравни с мен, — какво мислиш за Браш и Кийнън?

Той ме погледна учудено и поклати глава.

— Не мога да ги понасям! Особено Кийнън. В селото се говори, че двамата не са се разбирали и с барон Стийл. Не мислете, че обръщам прекалено внимание на тези клюки, Кати, но все пак в тях сигурно има нещо вярно. Ако някой не е можел да се разбира с барона, той трябва наистина да е мъчен човек. Баронът остави двамата в замъка единствено заради мистър Уолдън. Ако зависеше само от него, щеше да ги изхвърли.

От един храст излетя птица и моят кон неспокойно изправи глава.

— Какво стана тук след смъртта на барон Стийл? — попитах, след като успокоих животното.

— Настъпи голяма бъркотия. Цялата прислуга беше уволнена. Барон Стийл беше назначил повечето от тях. Кийнън и Браш не се разбираха с никого и успяха да се наложат пред мистър Уолдън да уволни дори и онези, които отдавна работеха тук. — Ерик отметна непослушен кичур коса от челото си. — Звучи доста странно, нали?

— Наистина — отвърнах аз замислено. — Как Кийнън и Браш приеха смъртта на барон Стийл?

— Те ли? — Ерик се засмя горчиво. — Чух, че я преживявали тежко, но мисля, че само са се престрували.

— Откога съществува обичаят да ви връщат всяка вечер на брега — тебе и двете момичета? Преди не е било така, нали?

Ерик отново се засмя. После поклати глава:

— Не. Това е въведено едва след смъртта на барон Стийл. Толкова е странно! Той загина в нощта, когато всички слуги бяха на панаира. Само Браш и Кийнън са били в замъка.

— Това е интересно — промърморих аз и смръщих чело. — Можеш ли да ми разкажеш повече?

— Но да, разбира се. — Ерик усърдно съобщаваше всичко, което му бе известно за Имперския остров и барон Стийл. — Барон Стийл беше дал на всички два дена отпуск, за да отидат на панаира. Така правеше всяка година. И... тъкмо докато ги няма, пада от стълбите и си счупва врата. Вярно, извикали са лекар. Някакъв приятел на мистър

Уолдън. Всичко стана със странна бързина. После Браш разпространяваше версията, че барон Стийл бил пиан. Но това никой не го вярва.

Ерик пропъди една муха от рамото си и продължи:

— Когато на следващия ден хората се върнали на острова, Кийнън им казал, че мистър Уолдън вече не иска да живее тук след смъртта на Стийл. Дал на всички по две седмици срок да си намерят ново място. А после все пак назначиха две момичета и един коняр. Но Кийнън никога не ги задържаше повече от един-два месеца и на никого не бе позволено да нощува в замъка. Казваше, че това е прекалено скъпо. И освен това не искал нещо да бъде откраднато.

— Чичо ми често ли идваше в замъка?

— Не. Само първите години след построяването му. После го погълнаха работите му в града и идваше само от време на време. Затова всичко беше така западнало, докато не дойде барон Стийл...

— Откъде се появи той?

— В това има нещо тайнствено. Никой не знае нищо. Един ден през пролетта мистър Уолдън го довел и му предал всичко. Мистър Уолдън имаше много високо мнение за него и не се лъжеше. В какво успя да превърне замъка! И все пак около него винаги имаше нещо тайнствено. Никога не говореше за миналото си. Като че ли нямаше семейство. И никой никога не разбра как се е запознал с мистър Уолдън. Във всеки случай смъртта му беше тежък удар за мистър Уолдън.

Замислено гледах към гората, която изникна пред нас.

— Барон Стийл не поддържаше ли връзки с дами. Никой ли не го посещаваше на острова?

— Искате да знаете дали е имал приятелка? — Ерик замълча за миг. — Не, мисля, че нямаше. Във всеки случай не нещо сериозно. Защо питате за това, Кати?

— Там ли свършва островът? — отклоних аз въпроса, като посочих дърветата.

— Да. Но гората е доста голяма. Имаме още път. Чули ли сте вече легендата за камъка на тайните желания?

— Не. Тази история хубава ли е, или е тъжна?

— Добра история. В средата на гората се намира черна скала с формата на пирамида. Разказват, че преди много години, когато кракът

на бял човек още не бил стъпвал тук, това било обредно място на индианците. Когато дошли първите пионери, те открили и този странен камък. В цялата област няма друг от този вид. И като забелязали, че индианците искат да го опазят от тях и не ги допускат до него, започнали да измислят фантастични истории. Твърди се, че желанието, което изречеш, когато за първи път видиш камъка, непременно ще се сбъдне...

— А ти пожелал ли си си вече нещо?

Ерик се изчерви и смутен се почеса по носа.

— Пожелах си да... да срещна момиче, което да е много хубаво и да обича конете като мене.

— И? Какво стана с желанието?

— Мисля, че ще се сбъдне. Понякога се чака малко по-дълго.

Засмях се. Ерик ме погледна раздразнено.

— Опитайте сама. Пожелайте си нещо. Но трябва добре да обмислите желанието си, защото имате право само на едно.

— Минете пред мене — каза Ерик. — Трябва първа да видите скалата, иначе няма ефект.

Леко смуших коня с шпорите. От двете страни на пътя растяха високи рододендронови храсти. Розовите цветове грееха сред тъмната зеленина на листата. Тъкмо бях доловила финия им аромат, и гората взе да просветлява.

По средата на яркозелена поляна лежеше гладка черна скала. Тъмният камък прикова погледа ми, а първата ми мисъл беше: „Тук бих искала да дойда с барон Стийл!“.

Тайнствената скала блестеше като полирана.

— Пожелахте ли си нещо? — попита Ерик, когато изравни коня си с моя.

— Мисля, че пропилях шанса си — прошепнах аз. — Проявих глупост. Това беше желание, което никога не може да се сбъдне.

Ерик скочи от седлото и ми помогна да слеза от коня. Тръгнахме един до друг към камъка.

Бавно прекарах ръка по гладката му повърхност. После облегнах челото си на нея, за да го разхладя. Странното ми желание бе събудило у мен безпокойство.

— Казваш, че е обсидиан?

Ерик кимна.

— Да, и странното е, че никъде в околността няма такъв камък. Трябва да е свлечен тук от ледниците в праисторически времена. Така поне казват в селото.

Огледах се. В малката горска поляна имаше нещо странно познато. Тя приличаше повече на частна градина с оградата си от високи рододендронови храсти.

— Какво прекрасно място за пикник — рекох.

— Така е — отвърна Ерик. — Но тук има и други такива местенца. Искате ли да идем до брега?

— С удоволствие — казах аз и малко след това отново бяхме на конете.

След няколко минути стигнахме брега.

— Е, харесва ли ви тук? — попита Ерик.

— Много е хубаво. Целият остров е хубав.

— Барон Стийл направи този плаж — каза Ерик, докато крачехме по финия бял пясък.

Имаше ли на острова, нещо, върху което да не бе работил този човек? Но не исках да задавам на Ерик този въпрос.

— Тук можем да направим пикник! — извиках въодушевено.

— Вие наистина сте чудесна! — каза Ерик и целият засия. — Кати, вие сте... вие сте...

— Каква съм?

— А, нищо — внезапно промърмори той смутено и заби върха на ботуша си в пясъка. — Искате ли ви се да погазите във водата?

Преди да довърши, аз вече изувах обувките и чорапите си. Хукнах към водата. Ерик ме последва.

Изведнъж той се спря и вдигна нещо от земята.

— Какво намери?

— Един черен камък, обсидиан. Като камъка на тайните желания! Погледнете! — Ерик ми подаде лъскавия камък.

— Ерик — казах аз и погледнах спусналото се ниско на хоризонта слънце, — не трябва ли да се връщаме? Късно е вече!

— Знаете ли какво? — каза той, докато седяхме на пясъка и навличахме чорапите върху мокрите си крака. — Вие сте много хубава — призна той, когато го погледнах въпросително.

Опитах се да бъда непринудена и казах:

— Ти също изглеждаш добре, Ерик.

— Наистина ли мислите така? — възкликна той. Гласът му прозвуча дрезгаво. — Сериозно?

— Да, да.

Завързах обувката си и се надигнах. Но преди да успея да се изправа, Ерик ме прегърна и ме целуна.

— Ерик! — Отблъснах го и скочих на крака.

— Простете, Кати — промърмори той. Страните му бяха пламнали. — Обичам ви, не исках да ви обидя.

Гледаше ме изпитателно. Не можех да му се сърдя.

— Не си ме обидил, но не бива да ме обичаш, Ерик — казах колкото може по-меко.

— Защо? — попита той рязко и улови ръката ми.

— Аз съм много по-възрастна от тебе и...

— Какво значение има това? Аз ви обичам. Вие сте просто чудесна. — Той смръщи вежди. — Имате ли си някого?

Реших, че само лъжата може да ме спаси. Щеше да е по-добре и за дълбоко смутения Ерик. Затова кимнах и казах:

— Да, Ерик. Така е. И много го обичам. Не го приемай тежко.

Сърцето ми се сви, когато видях разочарованието на лицето му.

— Моля да ме извините, Кати. Ще си отида, щом си намерите нов коняр.

— Не, Ерик! — погалих го леко по бледата буза. — Не искам да си отиваш! Не можем ли да бъдем приятели?

Той ме погледна сияещо.

— Не ми ли се сърдите? Много ви благодаря!

Когато излязохме от конюшните и влязохме в двора на замъка, Браш стоеше на входната врата, но като ни видя, изчезна.

Във вестибюла пред мене се изпречи Кийнън.

— Здравейте, мис Брокнър. Съжалявам, че цял ден не сме се виждали... Знаете ли, бях много зает. Градинарят трябваше да бъде въведен в работата. Давах му указания. — Той нервно поглади брадичката си. После попита: — Спахте ли добре тази нощ?

— Промяната на въздуха върши чудеса. Спах прекрасно. По-добре не може и да бъде.

Кийнън сбърчи чело и потърка носа си.

— Не чухте ли жребеца? Тази нощ той пак беше много неспокоен.

— Жребецът? Не, нищо не съм чула.

За момент той изглеждаше съвсем объркан. После облекчено въздъхна.

— Яздили сте с Ерик?

— Да, стигнахме чак до края на острова.

— Това момче... Знаете ли, то е малко...

— Какво му е на Ерик? — попитах рязко.

— Има много буйна фантазия. Може с часове да говори за неща, за които не знае нищо.

— Така ли? — попитах, като с мъка се сдържах. — Да не би да възнамерявате да назначите друг коняр?

Лицето на Кийнън светна.

— Това не е лоша идея, мис Брокнър. Ако се каните да живеете на острова, ще ви трябва някой, който да се грижи професионално за конете и конюшните. Това младо момче не го може. Аз познавам такъв човек. Има отлични препоръки и ще се справя с всичко безупречно. Опитен е в отглеждането на коне и е първокласен ездач и управител.

— Дали е толкова добър, колкото барон Стийл? — попитах тихо.

Кийнън направи крачка назад. Беше станал тебеширенобял. С ъгълчетата на очите си забелязах Браш, който стоеше на вратата на кухнята и нервно мачкаше ръце.

Кийнън поклати глава.

— Не, не е така добър като барон Стийл. Не, не е. — Той се озърна тревожно, сякаш търсеше път за бягство.

— Тогава нека оставим Ерик на тази работа. А сега ви моля да ме извините. Искам да ида в стаята си.

Доволна се изкачих на първия етаж. Кийнън и Браш трябваше да знаят, че не могат да се държат с мен като с малко момиче...

След вечеря отново отидох с кученцата в градината. Искях да обмисля на спокойствие следващите стъпки.

Когато се върнах в замъка, бях взела решение да разуча откъде идваха виковете миналата нощ.

Вместо да си легна, обух черен панталон и тъмен пуловер. Загасих лампата и изчаках в тъмното, докато къщата утихне.

Промъкнах се на пръсти до вратата, тихичко я отворих и се спуснах във вестибюла.

Пипнешком отидох до библиотеката и след като се убедих, че вътре няма никой, влязох.

Веднага отидох до грамофона. На бледата светлина на луната, която придаваше странно злокобен вид на помещението, видях, че на апарата няма поставена плоча.

Усмихнах се доволно. Ако някой имаше намерение тази нощ да пуска плоча, щеше да влезе в библиотеката.

Внимателно заобиколих голямото дъбово писалище и клекнах зад високата облегалка на едно кресло. Междувременно очите ми бяха свикнали с тъмнината и имах поглед върху цялото помещение.

Мина почти час, без да се случи нещо. Изглежда, че все пак не беше много умна идеята да търся тайната на Браш и Кийнън в библиотеката.

Тъй като денят ме бе изморил много и клепачите ми все повече натежаваха, реших да се върна в стаята си. Краката ме боляха от неудобната поза и аз малко тежко тръгнах към вратата.

Посегнах към дръжката и в същия миг се спрях разтреперана. Ужасяващ писък разкъса тишината.

Мина известно време, докато набера кураж да изляза от библиотеката. Като се подпирах на стената на вестибюла, тръгнах към стълбите.

Изведнъж усетих нещо на гърба си. Затиснах с длан уста, за да не извикам. Но после осъзнах, че се намирам пред вратата на тайнственото помещение, на която Кийнън бе закрепил надпис. Този лист хартия беше докоснал гърба ми и ме беше изплашил.

Засмях се малко нервно. Но после хукнах към стълбите като подгонена от фурии, защото някой отново изкрещя. И този вик, от който дъхът ти секваше, идваше иззад забранената врата.

Полуобезумяла от ужас, се канех да изтичам нагоре по стълбите, когато чух гласа на Браш. В него звучеше страх.

— Млъкни най-сетне! — извика Кийнън нетърпеливо.

Надвих слабостта си и се промъкнах близо до кухненската врата. Искях и трябваше да разбере какво става тук.

— Защо вършим всичко това? — попита Браш хленчещо.

— Знаеш много добре — изръмжа Кийнън.

— Рано или късно тя ще чуе. Ако питаш мен, вече го е чула, но просто не се издава. Тя е по-умна, отколкото си мислиш, Рей.

— Престани, по дяволите! — Гласът на Кийнън трепереше от възбуда.

После чувах само тих шепот. Не разбирах нито дума. Тъкмо се канех да тръгна към стълбите, когато се разнесе пискливият глас на Браш:

— Но не е нужно да го правиш всеки ден, Рей... Искам да кажа...

— Е, стига вече, Уолтър! Ако веднага не млъкнеш...

В този момент се разнесе вик, който накара Кийнън да замлъкне. Веднага след това голямото куче в градината започна да лае.

— Проклятие! — кресна Браш. — Не издържам повече. Аз ще...

— Ти няма... — Гласът на Кийнън звучеше дрезгаво от потиснат гняв. — Остави веднага това! — изкрещя той. — Чуваш ли! Ще ти строша кокалите!

Треперейки с цялото си тяло, чух вика на Браш, последван от металическо дрънчане.

— Сега си върви в леглото. А ако в бъдеще не си държиш устата затворена, ще ти извия врата.

Известно време беше тихо. После чух Кийнън да казва с омекнал тон:

— Не исках да кажа това, Уолтър. Не се тревожи. Скоро всичко ще свърши. Обещавам ти.

С последни сили се добрах до стаята си. Хвърлих се на леглото и притиснах с две ръце сърцето си, което биеше лудо.

В замъка отново беше тихо. Но нямах сили да предприема нищо повече тази нощ.

На сутринта се събудих от шумоленето на пердетата, които утринният вятър издуваше.

Леко замаяна, станах и отидох да затворя прозореца.

Трябваше да говоря с Ерик. Трябваше да узная от него повече за Кийнън!

Когато слязох във вестибюла, не открих нито едно от двете момичета. Тръгнах към кухнята. Кийнън и Браш седяха приведени над масата, сякаш обсъждаха нещо важно.

Казах любезно, като се стараех да не издам с нищо ужасните си нощни преживявания:

— Добро утро, господа!

Браш веднага скочи на крака, като едва не обърна стола си. Кийнън се извърна рязко и се втренчи в мене с отворена уста. И двамата имаха много изморен вид.

— Мис Брокнър! О, много съжалявам! — възкликна Браш смутено. — Вие чакате закуската си, нали?

— Ако не преча на някакъв важен разговор...

Браш се засмя и грижливо избърса кухненската маса.

— Какво искате за закуска, мис Брокнър? — попита той.

— О, както винаги — промърморих аз.

Веднага след закуска тръгнах към конюшната.

Духаше хладен вятър. Зъзнейки, потърквах ръце и побързах да се скрия на топло в конюшната.

— Ерик! — извиках, влизайки в тъмното помещение.

— Тук съм — отвърна той и скочи от една стълба на земята. Приблужи се усмихнато към мене. — Вижте какво намерих току-що!

— Какво? — попитах с любопитство.

— Новородени котенца. Майка им трябва да ги е изоставила преди няколко дена. Искате ли да ги видите?

Погледнах бялата си пола и после стълбата.

— Не знам, Ерик — промърморих.

— Елате. Тези мъничета са толкова сладки! Ще се кача преди вас и ще ви помогна.

Доставих му това удоволствие. Но не можах да се зарадвам истински на котенцата.

Ерик забеляза моята угриженост.

— Какво има? — попита той, когато слязохме от стълбата. — Кати, имате вид, като че цяла нощ не сте мигнали. — Той сложи успокоително ръка на рамото ми. — Ако ония са ви направили нещо...

— Не, Ерик, всичко е наред. — Помислих малко, преди да го попитам: — Държаха ли мистър Уолдън и барон Стийл и други животни на острова освен конете, кучетата и дивите свине?

Ерик смръщи чело и ме погледна учудено.

— Разправяха, че мистър Уолдън искал да докара от Европа сърни и елени, но не го е направил. Защо питате за това?

— Просто се чудех на едно нещо. Дивите свине често ли се бият?

— Понякога. Сред тях има два шопара, които не се обичат много...

— Вдигат ли голям шум? Искам да кажа, квичат ли силно?

— Доста силно. Звучи смешно. — Ерик улови ръката ми. — Какви са тия странни въпроси, Кати?

— О, Ерик, няма нищо. Просто си мисля за някои работи. Тези свине изглеждат много чудновати, много зли. Затова питах как се понасят. Това е всичко. — Издърпах ръката си от неговата.

— Тези животни няма защо да ви безпокоят. Докато са долу в рова, те не са опасни. Барон Стийл добре ги оползотворяваше. Веднъж в годината имаше диво прасе, печено на шиш. Беше великолепно.

— Той е мислел за всичко — казах повече на себе си.

— Той беше чудесен. Не сте ли видели още неговите книги и записки по коневъдство?

Поклатих отрицателно глава.

— Всичко е там отзад, в бараката за сечивата. Там той си е имал малък кабинет. Ще ви го покажа.

Последвах Ерик малко колебливо. По стените на помещението висяха седла, юзди и покривала за много коне. Открих и ветеринарни инструменти.

— Той дори разбираше малко от медицина. Умееше да лекува конете — обясни Ерик в отговор на учудения ми поглед. Посочи ми

едно малко бюро. — Тук е пазел всичко, свързано с коневъдството. Никой не е пипал това бюро след смъртта му. Сега всичко това е ваше.

Ерик издърпа стола зад бюрото и изчака да седна. Сторих го колебливо. Известно време гледах мълчаливо отрупаното със списания бюро.

— Все още пристигат. Никой не е отказал поръчките — обясни Ерик шепнешком. — Сега ще ида да си върша работата, а вие поразгледайте тук.

Кимнах мълчаливо. Ерик излезе. Гледах нерешително бюрото. Зачетох се тук-там из списанията и книгите, издърпвах чекмеджетата. Намирах все неща, от които не разбирах нищо, докато стигнах до най-долното чекмедже.

То съдържах снимки. Снимки на коне и една на барон Стийл. Стоеше по бански гащета на брега на езерото. Съзерцавах снимката, докато не ме стресна гласът на Ерик:

— Хубава снимка, нали?

— Да, да. — Смутено я оставих настрана. — Свърши ли си вече работата?

— Още не съвсем. Искях само да видя какво правите. — Погледна още веднъж снимката и каза: — Двамата щяхте да бъдете страхотна двойка.

Въздъхнах облекчено, когато Ерик излезе. Ръката ми отново посегна към снимката. Погледнах я, после я пъхнах в джоба на полата си.

Тъй като още не беше станало време за обяд, реших да се кача в стаята си и да напиша писмо на Жо. Тя сигурно вече чакаше с нетърпение признаци на живот от мен.

Установих, че не съм си взела хартия за писане, и тръгнах да потърся из съседните стаи. Досега не бях намерила време да ги разгледам.

Бутнах вратата на стаята, която граничеше с моята, и смаяна се озовах в салон, обзаведен целият в розово. Каква прелест! Стъпвайки на пръсти по розовия мраморен под, отидох до прозореца. Ръцете ми с възхищение опипаха мекото кадифе на завесите.

В горното чекмедже на едно изящно писалище открих всичко, което ми трябваше за писмото до Жо. Каква жена беше обитавала преди мене тази стая? Листата за писма все още ухаеха на нежен парфюм.

Не можах да потисна у себе си известна ревност при мисълта, че това женско създание може би е означавало нещо в живота на барон Стийл.

Нарекох се глупачка и бавно се върнах в стаята си. На вратата тъкмо се чукаше.

— Влез — казах аз.

В стаята влезе Ан.

— Надявам се, че не ви безпокоя. Мистър Браш иска да знае кога желаете да ви се поднесе обедът.

— Веднага слизам. Писмото мога да напиша и следобед. — Ослушах се. Отвън се чуваше воят на бурята. Дъждът се стичаше по стъклата на прозорците. — Ужасно време, нали?

— Отвратително. От дете ме е страх от такива бури.

— На мене не ми пречат. Понякога те са като природен театър.

— Тук, на острова, се боя още повече — рече Ан тихо и излезе.

Когато след обета се канех да се кача горе, чух от кухнята тревожния глас на Кийнън:

— Уолтър, облечи си палтото и ела бързо. На тая буря не мога да затворя проклетата врата на хангара.

— Пак ли се отваря? — попита Браш.

— Да, да. Хайде, идвай.

— Веднага се връщам, момичета! — извика Браш. — Вие измийте сребърните прибори.

И вратата се затръшна.

Стоях в подножието на стълбите. Тежката дъбова врата привличаше погледа ми с магическа сила.

Бавно отидох до нея и посегнах към дръжката. После бързо се дръпнах крачка назад за в случай, че вратата действително излезе от пантите. Но не стана нищо.

Вратата се отвори. Възрях се в тъмнината, която се откри зад нея. Усетих странен мирис на кожа и на нещо сладникаво, ароматично. Но в момента не можех да си спомня откъде ми е познат този мирис.

После открих стъпала, които водеха надолу в тъмнината. Заопипвах стената, търсейки ключа за осветлението. Тогава чух хлопването на кухненската врата и гласовете на Браш и Кийнън, които ругаеха лошото време.

Веднага се дръпнах и затворих тежката врата. Хукнах нагоре по стълбите. Горе се спрях за момент и се ослушах. Но вятърът виеше така силно, че не можах да разбера думите на Кийнън.

Пристъпих до прозореца на спалнята си и се опитах да погледна навън. Но плътната дъждовна завеса скриваше всичко от погледа ми.

Беше ми скучно. Седнах унило на ръба на леглото. Но в същия миг подскочих. Сетих се откъде ми беше познат мирисът, който се носеше иззад дъбовата врата! От една винарска изба. Бях дете и баща ми ме беше завел да я разгледам. Огромните бъчви ми направиха такова силно впечатление, че заедно с тях в паметта ми се запечата и миризмата.

Значи зад тайнствената врата имаше изба? Но защо Кийнън се мъчеше да я скрие от мен? Дали пазеше чичовите запаси от вино за себе си? Не искаше новата собственичка на Имперския остров да узнае за тях?

Замислено се разхождах из стаята. Реших при първа възможност да сляза в подземие. Да разбера защо оттам се носят такива ужасни крясъци и какво таи Кийнън.

Отидох в съседната стая и седнах на писалището, за да напиша най-сетне писмото до Жо. Но ми беше трудно да се съсредоточа. Равномерното тропане на дъждовните капки по стъклата ме приспиваше.

Скоро крайниците ми натежаха като олово, легнах и веднага заспах дълбоко...

Късно следобед, когато се събудих, все още валеше. Поосвежих се и слязох долу. Кийнън ме посрещна във вестибюла с вестта, че тази нощ прислугата ще трябва да остане в замъка, защото при тази буря не е възможно да бъде закарана на сушата. Изглеждаше много нервен и изморен.

Реших тази нощ да поопъна нервите на двамата мъже с малко музика. Още преди вечеря се промъкнах незабелязано в библиотеката и поставих плочата с болерото на Равел на грамофона. През нощта оставаше само да го включа.

Когато към полунощ се спуснах пипнешком по стълбите, във вестибюла беше тъмно като в рог.

С мъка намерих вратата на библиотеката. Помещението беше слабо осветено от гаснещата жаравя в камината.

Ръката ми трепереше от нетърпение, когато включвах грамофона. Вън все още виеше вятърът. Пердетата на високите прозорци се поклащаха леко.

Прозвучаха първите тактове на „Болеро“-то...

Веднага след това дочух от стаите на Браш и Кийнън възбудени гласове. Браш крещеше като измъчван от нещо, докато Кийнън се опитваше да го успокои.

Веднага изключих апарата, взех плочата и бързо я пхнах в калъфа ѝ. Едва успях да се скрия зад едно кресло, когато от вестибюла се дочуха стъпки, приближаващи към библиотеката.

— Не може да бъде — хленчеше Браш с изтънял глас.

— Ей сега ще видим — изръмжа Кийнън. Той блъсна вратата.

Видях в ръката му револвер. Браш, който стоеше зад него, държеше месарски нож. Двамата оглеждаха напрегнато помещението, сякаш очакваха да видят някакви чудовища.

— Няма никой. — Кийнън отпусна ръката с пистолета и посегна към ключа на осветлението. — Но ние го чухме. Или не?

Браш се колебаеше. Едва когато Кийнън му махна, той влезе в стаята. Беше тебеширенобял.

— Не може да бъде — пшкеше той.

Кийнън отиде до грамофона и вдигна капака му.

— Няма плоча. Пак имаш халюцинации, Уолтър.

Една съчка изпука в камината и при този шум двамата мъже стреснато се обърнаха.

— Беше само едно глупаво дърво, няма нищо — каза Кийнън.

— Рей, защо го правим... Защо се забъркахме в тази проклета история?

— Защото сме глупаци — отвърна Кийнън злъчно. — Мисля, че вече ни се привиждат разни неща. Сигурно не е имало никаква музика.

— Но ние и двамата я чухме, Рей!

Десният ми крак беше изтръпнал от неудобното клечане зад креслото. Молах се двамата да си отидат по-скоро.

Браш вдигна ножа и се огледа диво.

— Да претърся ли?

— Не знам какво сме чули — каза Кийнън и пхна пистолета в джоба на халата си. — Сигурно е бил вятърът.

— Хайде да се откажем от всичко, Рей, моля те.

— Полудя ли? Не можем. Ние сме приковани към този замък, искаме или не.

— Рей, аз напускам. Още утре. Ще кажа на момичето, че някой вкъщи се е разболял. И няма да се върна повече.

— Не можеш да направиш това, Уолтър. Знаеш какво ще стане с теб!

— Не мога повече. Живея в един ад. Каквото и да направят с мен, не може да стане по-лошо.

— Браш остави ножа на масата в средата на стаята. — Вече ми е все едно. Искам само да се измъкна оттук.

— Няма да ти позволя! — извика Кийнън и хвана Браш за яката. — Няма да те пусна да си отидеш и да ме оставиш тук сам. Двамата ще изтърпим това тук до края. Ясно ли ти е? — Той разтърсваше трепереция Браш. — Прекалено много зложих вече. И не забравяй, че не съм вече млад. Ти също. Помисли за това!

Браш се изтръгна от него и извика развълнувано:

— Алчност! Всичко е само алчност! Какви глупаци сме! Трябва да сме полудели!

— Млъкни! — заповяда му Кийнън. — Ще се постарая да сложа край на това колкото може по-бързо.

— А момичето? — попита Браш и бавно се приближи до креслото, зад което се криех.

Сърцето ми замря, а после заби лудо. Но Браш искаше само да седне. С дълбока въздишка той потъна в креслото.

Кийнън се обърна към него:

— Много е хубава, нали?

— Не исках да кажа това. Какво ще стане с нея?

— За това няма нужда да мислим. Тя е хубавичка. Интересува се само от своите работи. И не е особено умна!

Браш сякаш не му вярваше.

— Не е толкова наивна, колкото си мислиш. Тя прилича на стария мистър Уолдън.

— Не съм казал, че е глупава. Просто е съвсем млада и още е заета само със себе си. Но би трябвало да я предупредя да не язди с момчето на Райт.

Браш се изправи в креслото. То изпъшка под тежестта му.

— Какво му е на Ерик?

— Той вече не е дете. Чувства се възрастен и иска да й го докаже.

— Да не ревнуваш? — Браш изхихика.

— Не! Но това момче говори прекалено много. Внушава й разни неща.

— Той не може да знае какво...

— Да се надяваме.

— Мислиш ли, че ще иска да продаде острова? — изведнъж попита Браш с разтреперан глас.

— Ще я попитам за това утре. Трябва да го знам, за да...

— Те обадиха ли ти се? — Креслото отново изскърца, защото Браш се размърда развълнувано.

— Не говори толкова високо. Да, обадиха се... — Кийнън се прозя и се протегна. — Стига за днес. Хайде да си лягаме.

Двамата бързо излязоха от библиотеката. Стъпките им заглъхнаха във вестибюла.

Изправих се с вкочанени крайници. Внимателно раздвижих изтръпналия си крак. Почувствах болка, когато кръвта отново нахлу в него.

Кийнън и Браш бяха изгасили лампата, така че трябваше пипнешком да стигна до вратата. Достигнах стаята си без премеждия и се проснах на леглото.

Трескаво размислях върху дочутото. Безпокойството на двамата мъже сигурно беше свързано с ужасните викове, които чувах вече няколко пъти. Но защо не можеха да напуснат замъка?

Тъкмо бях се завила презглава, за да заспя най-сетне, когато ме стресна гласът на Кийнън.

Викаше ме от коридора. Измъкнах се отново от завивките и опипом затърсих ключа на осветлението.

— Какво има? — попитах.

— Уолтър си поряза ръката. Доста лошо. Може ли да слезете да го превържете? На Ерик помогнахте толкова добре!

Браш седеше в кухнята и затискаше лявата си ръка с дясната. До него на масата лежеше големият месарски нож, с който беше влязъл в библиотеката. На пода се виждаше кървава следа.

— Донесете превръзки! — наредих на Кийнън. Той кимна и излезе от кухнята.

Аз се обърнах към мъртвешки бледия Браш:

— Много ли кърви?

Той кимна вяло.

— Ще можете ли да отидете с моя помощ до умивалника?

— Мисля, че да — отвърна той със слаб глас.

Преметнах едната му ръка през рамото си и двамата бавно отидохме до умивалника. Пуснах водата и притеглих един стол.

— Седнете и се опитайте да се отпуснете.

— Ето всичко, което можах да намеря — каза Кийнън, като влезе натоварен с памук, тинктури и лейкопласт. — Много ли е лоша раната?

— Не знам още. Махнете си ръката! — обърнах се аз към Браш. — Трябва да видя раната.

Браш затрепери и побледня още повече. Когато посегнах към ранената му ръка, обърна глава настрани. Разрезът направо през месестата част на дланта беше дълъг, но немного дълбок.

Докато промивах внимателно раната, Браш стенеше тихо и щеше да се свлече от стола, ако Кийнън не го придържаше. След като напръскахме лицето му със студена вода, можах най-сетне да превържа раната.

— Раната е повърхностна — успокоих го аз. — След няколко дена ще можете отново да движите ръката си.

— Аз... Бях ужасно несръчен. Аз...

— Мисля, че сега ще ви дойде добре един коняк. Кийнън, имате ли нещо подобно в къщата?

Кийнън вече стоеше пред кухненския шкаф.

— Гледайте да не движите ръката! — посъветвах аз Браш. — Може отново да започне да кърви.

Станах и внимателно огледах още веднъж превръзката. Браш ме погледна признателно.

— Много сте мила, мис Брокнър. Благодаря ви. — Усмивката му изглеждаше като гримаса.

— Няма нищо. Мисля, че сега всички трябва да си легнем. Вие сте преживели шок. Добре ще е да поспите.

Браш стана и кимна в съгласие.

— Не се притеснявайте за закуската ми утре. Мога да си я приготвя и сама. Нека ръката ви да оздравее и да си починете.

Той отвори уста да възрази, но Кийнън се намеси:

— Аз ще поема готвенето, докато ръката му се оправи. Не съм толкова добър като Уолтър, но ще направя каквото мога.

— Добре — казах аз и отидох да изплакна чашката от коняка.

— Аз ще разтребя тук. — Гласът на Кийнън звучеше благо и любезно. — Идете да си легнете. Съжалявам, че трябваше да ви събудя.

Докато се качвах към стаята си, се питах докога ли ще продължава тази любезност.

На следващата сутрин, когато търсех една книга в библиотеката, чух гласа на Кийнън от вестибюла.

— Някой, виждал ли е днес Ерик?

— Не — отвърнаха момичетата в един глас.

Кийнън влезе в библиотеката.

— Да сте виждали Ерик, мис Брокнър?

— Не. Бяхте ли в конюшната?

— Тъкмо оттам идвам. — Кийнън поклати глава и замислено свъси чело. — Само проблеми ми създава това момче.

— Ще се погрижа за него — заявих аз енергично. — Сигурна съм, че не се шляе някъде. Дали не е отишъл на ливадата да види жребеца?

Лицето на Кийнън се проясни.

— Може би сте права. Трябва да слеза до хангара. Ще видя дали той...

— Аз ще прескоча до конюшната — прекъснах го и тръгнах след него по коридора.

— През тази врата — Кийнън посочи надясно, — по един коридор се стига до конюшните.

Той отвори вратата и завъртя ключа на осветлението. Бях така разтревожена за Ерик, че почти не погледнах старинните оръжия, които висяха по стените на коридора. Хукнах нагоре по изтърканите стъпала, които водеха към една врата.

Когато я отворих, ме лъхна тръпчивата миризма на овес и сено. Кобилата леко изцвили.

— Ерик — извиках. — Ерик, къде си?

Като не получих отговор, затърсих пипнешком ключа за осветлението, който бях видяла при първото си посещение в конюшната. При това продължавах да викам:

— Ерик, тук ли си?

Никакъв отговор. Реших да го потърся на ливадата. Вън валеше здравата, затова се огледах за някакъв шлифер или яке. Открих в ъгъла син анорак и бързо го навлякох. Отворих вратата на обора и уплашено отстъпих назад. Точно пред мен стоеше черният жребец.

Спрях като закована. Не смеех да помръдна. С ужас гледах могъщото животно. Когато изцвили високо, затворих очи.

Но не се случи нищо. Черния Диамант само ме побутна с носа си и аз учудено го погледнах.

— Как се озова ти тук, непослушнико? — промърморих.

Конят подуши джобовете на анорака. Засмях се и бръкнах в тях. И наистина намерих няколко бучки захар.

Жребецът ги прие с благодарност. Радостното му цвилене прогони страха ми и аз го погалих по меката грива.

— За съжаление нямам повече, миличък.

Защо животното беше толкова гальовно? Изведнъж се досетих. Причината трябва да бе в анорака. Той ме беше защитил. Сигурно принадлежеше на барон Стийл и животното го познаваше.

Какво щеше да се случи, ако...

Сепнах се. Кой беше пуснал животното? Как се бе озовало пред вратата на конюшната? Дали някой немаше за цел...

Ерик! Дали не му се беше случило нещо на ливадата? Или някой искаше в конюшната да се случи нещастие? Подслонът на Черния Диамант беше другаде. Какво търсеше тук?

Погледнах към конюшната, предназначена за жребеца. Вратата беше грижливо залостена с резе.

— Не си направил нищо лошо на Ерик, нали? — пошепнах в ухото на животното. — Хайде сега да си идеш в своята конюшня, където ти е мястото.

Черния Диамант послушно се остави да го заведе. Изцвили тъжно, когато затворих вратата зад него.

Хукнах към ливадата. Силният вятър едва не ме събори. Сякаш ме теглеше за косите. Скоро съвсем загубих дъх.

— Ерик! — крещях, изпълнена със страх. — Ерик, къде си?

Мъгла забулваше ливадите. Не виждах далече.

— Ерик! — извиках отчаяно. Счу ли ми се? Сякаш някой отговори?

— Кати? — Гласът беше съвсем слаб. — Кати, помогни ми!

Идваше откъм подвижния мост. Или се лъжех?

Борейки се мъчително с вятъра, тръгнах по посока на замъка.

— Ерик, къде си? — продължавах да викам.

— Тук, в тинята.

Наведох се през перилата на моста и го видях. Подпираше се на едно ниско дърво. Тялото му беше сгърчено, сякаш изпитваше ужасни болки.

— Ерик, ранен ли си?

— Не знам дали е лошо. — Той погледна към мене. Лицето му беше изцапано с кръв и тиня.

— Ще доведе Кийнън. Той ще...

— Не! — извика Ерик, после стисна устни. — В конюшната има стълба. Донесете я и ми я хвърлете. Така ще изляза. — Гласът му се пречупи. — Побързайте, Кати. Моля ви. Не знам докога ще мога да отбивам глиганите.

Хукнах към конюшните като подгонена от фурии. Намерих стълбата и се запрепъвах с нея към рова. Спуснах я внимателно, а после ми оставаше само безпомощно да гледам как Ерик се мъчи да излезе от рова.

С всяка крачка по стълбата той все повече пребледняваше.

— Дай да ти помогна — казах аз и му протегнах ръце. Трябваше заедно да напругнем всичките си сили, докато той най-сетне се озова горе.

— Кати, о, Кати! — изпъшка той и се свлече на земята.

— Ще можеш ли да стигнеш до замъка? Трябва да се скрием от това ужасно време — подканях го аз, като го подкрепях, доколкото можех.

— Чакай — изпъшка той. — Жребецът! Той е на свобода. Трябва да е на ливадата или в конюшната. Другите коне, те...

— Всичко е наред. Аз го прибрах в неговата конюшня, преди да тръгна да те търся!

— Как успя... Как успяхте? — Ерик ме гледаше смаяно, после бавно кимна. — Вие сте с якето на барон Стийл. Това обяснява всичко. Той е усетил миризмата.

Отворих вратата на обора и помогнах на Ерик да стигне до една купа сено.

— Седни тук и почини малко. Аз ще изтичам до замъка. Ръката ти сигурно...

— Ръката ми е вече наред — каза той и ме дръпна до себе си на сламата. — Жребецът беше в конюшната си. Вчера вечерта се убедих с очите си. Вратата беше залостена. — Той присви очи. — Защо дойдохте? Как ви хрумна да тръгнете да ме търсите?

— Кийнън не можеше да те намери. Търсеше те навсякъде. Тогава аз предложих да те потърся на ливадата, а той тръгна към хангара.

— Сама ли тръгнахте?

— Той каза, че е по-добре един от нас да те потърси на ливадата, а друг — при лодките... Защо?

— Това е било клопка. Подла клопка! — извика Ерик. — Той ме мрази и иска да ме махне от пътя си... И вас също! Той е пуснал жребеца. Животното тръгна право към мене, когато излязох от конюшната... Единственото спасение беше да скоча в рова. Паднах върху един камък...

— Но как може да го е направил Кийнън. Той се бои от жребеца.

— Негова работа е, повярвайте ми, Кати! Кълна ви се, че вчера вечерта конюшната беше заключена. Специално проверих, заради силната буря.

— Не се вълнувай толкова, Ерик! През нощта Браш и Кийнън бяха заети с други работи. Не мисля, че може да са били в конюшната, за да скроят клопка. Жребецът трябва да е излязъл сам.

— Може би. Но не ми се вярва. Те искат да ни убият.

Тръпки полазиха по гърба ми. Аз също не бях сигурна, че Браш и Кийнън нямаха връзка със станалото. Но не исках да го призная пред Ерик.

Кийнън беше във вестибюла. Ококори се насреща ни, после веднага тръгна към нас.

— Мис Брокнър! Ерик! Какво се е случило?

Разказах му всичко и с негова помощ заведох Ерик в банята. Докато преглеждах раната му, се появиха Ева и Ан.

— Какво ти се е случило, Ерик? — попита Ева.

Той погледна момичето с безизразни очи и поклати глава.

— Само паднах в рова, в тинята. — После се обърна към мене и ми пошепна нетърпеливо: — Нужно ли е да стоят тук и да зяпат?

— Всичко е наред — казах аз на момичетата. — Може ли междувременно да пригответе леглото на Ерик? Той трябва непременно да си легне.

Двете веднага си тръгнаха. Ерик потискаше с мъка стенанията си.

— Не вярвам ръката да е счупена — каза той с безкръвни устни.

— Много се надявам — рекох аз и погледнах към Кийнън, който се беше облегал на вратата и не ни изпускаше нито за секунда от очи.

— Можем ли да се обадим на родителите на Ерик?

— Не, мис Брокнър. На острова няма телефон.

— Няма телефон? — попитах смаяно.

— Мистър Уолдън не искаше да го безпокоят тук. В града си имаше достатъчно грижи за своите сделки.

Мълчаливо помогнах на Ерик да свали ризата си.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Кийнън.

— Можете да пригответе торбичка с лед, за да смъкнем малко отока на ръката.

Двамата заведохме Ерик до стаята му. Той ме погледна и измъчено се усмихна.

— Благодаря, Кати.

— Как ви нарече той? — попита Кийнън смръщено, когато двамата отново бяхме в коридора.

— Кати — казах аз и тръснах нетърпеливо глава.

— Позволявате на това момче да се обръща към вас с малкото ви име?

— Да. Помолих го за това. Мистър Браш и вие можете да правите същото. Всички ме наричат така.

— Това е... необичайно... — заекна Кийнън смутено.

— Много се безпокоя за Ерик — казах аз.

— Разбирам ви. Жребецът трябва да е прескочил стената или пък Ерик не е затворил добре конюшната.

— Ерик не лъже. Затворил е конюшната, мистър Кийнън. Не е проявил небрежност! — извиках аз раздразнено. — Впрочем трябва да взема мокрите му дрехи, за да ги изсуша.

Обърнах се и се върнах в стаята на Ерик. Имах чувството, че погледът на Кийнън ме пронизва откъм гърба. Но не дадох да се разбере нищо.

— Как си, Ерик? — попитах, пристъпвайки на пръсти към леглото му.

— Глупаво... искам да кажа... чувствам се много слаб.

— Искам да взема мокрите ти неща. Кийнън ще ги изпере и изсуши. Имаш ли нужда от нещо?

— Чаша вода, моля.

Когато поставях чашата върху нощното шкафче, Ерик възбудено ме хвана за ръката.

— Кийнън ме мрази — промълви той.

— Според мен той просто се бои, че можеш да ми разкажеш много неща — утеших го аз. — Че ще узная нещо, което не трябва да знам.

— Какво? — Ерик се надигна. — Какво мога да издам? Аз не знам нищо. Само дето видях как ви блъсна. Вие не вярвате, че го е направил? Кати, не му се доверявайте! Никога! От него можете да очаквате всичко!

— Говориш така, защото не го обичаш.

— И да, и не. Кажете ми, ако Кийнън и Браш са толкова почтени хора, защо не се разбираха с барон Стийл? От първия ден започнаха да не се разбират. Защо?

— Случва се някои хора да не си допаднат. Не е нужно да има причина.

— Не. Това не го вярвам. — Ерик отмести торбата с лед от ръката си. — Мисис Фулмър казва, че преди да дойде барон Стийл, Кийнън и Браш са внасяли много пари в банката. С идването му това престанало.

— Коя е мисис Фулмър?

— Лея ми. Тя е касиерка в банката на Отърс Рън.

Погледнах замислено Ерик и поклатих скептично глава.

— Леля ми не клюкарства и не лъже. А и това не го каза на мене. Случайно бях пред вратата, когато разговаряше с майка ми и баща ми.

— Барон Стийл е бил твой идол, Ерик.

Той се изчерви.

— Така е. Възхищавах му се, задето правеше толкова много за Имперския остров.

— Каза ли леля ти нещо друго?

— Не. Само това, че Браш и Кийнън изглеждали все по-нервни, откакто барон Стийл поел управлението на острова. — Ерик потърка челото си. — Ах, да. Леля ми дойде веднъж след нещастieto с барон Стийл и разказа на нашите, че Браш и Кийнън ликвидирали сметките си в Отырс Рън и прехвърлили всички пари в Ню Йорк. Но не си спомням в коя тамошна банка.

— Странно. Но може би не са били доволни в нещо от тукашната банка.

— Не! Нищо подобно!

— Леля ти не знае ли защо са ликвидирали сметките си?

— Заявили, че не са сигурни дали мистър Уолдън ще ги задържи на работа. Искали да са готови в случай, че трябва да заминат.

— Но те са още тук.

Ерик кимна.

— Затова мисля, че нещо с тях не е наред. Често са заедно и дълго разговарят, сякаш кроят нещо.

Направих опит да се засмея, но не ми се удаде.

— Вярно е, че понякога се държат странно — казах.

— Искат да се отърват от нас. От вас и от мен.

— И какво ще постигнат с това? Ще привлекат вниманието на полицията и ще отидат в затвора. И? Каква ще им е ползата? Не, Ерик, мисля, че си на погрешен път. Би трябвало да станеш детектив.

— Вие ми се присмивате — промърмори той. Погледна ме тъжно. — Двата кроят нещо. В това съм напълно сигурен. — Той зашепна: — Миналата нощ... мисля, че чух музика. Бях много уморен и не й обърнах внимание. Но малко след това в стаята на Браш настана ад. Не разбирах всичко, което крещеше. Само това: „Знаех си, че ще се случи! Знаех си!“. После дойде Кийнън и доста грубо се опита да го успокои. Но и той беше много нервнен. Каза на Браш: „Ако ти си

виновният, ще те убия“. После тръшна вратата и тръгна към вестибюла. Браш след него. Когато излязох в коридора, всичко беше тъмно. Нищо не можах да видя.

Ерик погледна болната си ръка и си сложи отново торбичката с леда. Сетне продължи:

— След известно време си легнах отново. Тогава Браш изпищя в кухнята. В първия момент понечих да сляза, но после реших да не се меся.

— А Браш продължи ли да крещи?

— Да. Звучеше ужасно. — Ерик ме погледна изпитателно. — Вие май знаете повече от мене, Кати.

— Да. Браш си беше порязал ръката с ножа за месо. Извикаха ме да го превържа. Тук се чувствам вече като медицинска сестра — опитах аз да се пошегувам.

— Какво е правил посред нощ с ножа за месо?

— Злополука. Искал да си налее чаша вода.

— Странно — промърмори Ерик, като гледаше ръцете си.

— Не мисли повече за това. Почини си сега. Утре Кийнън ще те заведе в Отьрс Рън, за да ти прегледат ръката.

— Но на мен ми няма нищо. И трябва да се грижа за конете — запротестира той.

— Кийнън ще се погрижи за тях — казах аз и тръгнах към вратата.

— Кати! Сега си спомних! — викна Ерик изведнъж.

— Какво?

— Музиката. Мисля, че се нарича „Болеро“.

— Да, но не разбирам...

— Барон Стийл обичаше да си подсвирква тази мелодия. Толкова често го правеше, че цялото село научи. Това е испанска мелодия, нали? Затова започнаха на шега да го наричат „тореадора“.

Притиснах с ръка разтупканото си сърце. Значи затова музиката така бе изплашила двамата! Беше им напомнила за човека, когото дълбоко ненавиждаха. Но защо?

Рано следобед времето се пооправи. Вятърът разгони облаците и скоро изгря слънцето. Кийнън тръгна с Ерик към лодките и ми обеща

да потърси лекар в селото.

Ан и Ева също си тръгнаха, за да не става нужда Кийнън да се разкарва два пъти.

Браш и аз погледахме след лодката, после се упътихме към замъка. Реших да използвам случая, за да го поразпитам.

— Барон Стийл е свършил тук изключителна работа, нали? — започнах аз.

— Тхъ — изръмжа Браш.

— Караше ли ви много да работите?

— Той беше робовладелец — избухна Браш. — Не ни даваше мира. Непрекъснато бяхме на крак. Бъхтихме като коне. Той ни мразеше, защото мистър Уолдън ни беше назначил. Стийл, този високомерен тип, искаше сам да назначава и уволнява. Държеше се така, сякаш той беше собственикът.

Браш стисна устни, сетне каза по-спокойно:

— Мистър Уолдън беше съвсем различен. Винаги любезен, никого не прищипорваше. Ако работата не можеше да се свърши днес, се свършваше утре. Докато Стийл... Той мислеше само за себе си... Той само... — Браш се прекъсна и посочи градината и ливадите. — Вярно е, че направи тук доста нещо, но успя да го направи, защото измъчваше другите и ги караше да се преуморяват. Самият той... — Браш отново замълча.

— Как се е запознал чичо ми с него?

— Не знам. Този тип му се е лепнал по някакъв начин. Беше сладкодумен, умееше да залъгва хората. Бедният мистър Уолдън се отнасяше към него като към собствен син. Ако знаеше каква змия...

— Защо не сте казали нищо на чичо ми? Защо не сте се оплакали от барона?

— Не смеехме. Знаете ли, мистър Уолдън вярваше на всяка негова дума. Беше се влюбил в него. Стийл щеше да ни изхвърли, ако мистър Уолдън...

— Чичо ми никога не би ви изхвърлил! — извиках аз с престорено възмущение.

Браш кимна.

— Ние много се радваме, че толкова приличате на чичо си. Истинско щастие е да се работи за вас, мис Брокнър. Така добре се

погрижихте за ръката ми... Много съм ви благодарен, честна дума. Тази вечер ще ви приготвя нещо специално.

— Щом толкова искате... — измърморих аз и гледах подире му, докато се скри в замъка. Вървеше така бързо, сякаш бягаше от нещо.

Въпросите ми му бяха неприятни. Всичко, свързано с барон Стийл, предизвикваше недоволство у тези двама мъже. Защо?

Тук имаше нещо повече от омраза. Тук имаше още нещо!

Когато на следващата сутрин влязох в конюшната, Ерик вече беше край един от боксовете и го пълнеше с овес.

— Добро утро, Кати! — извика той. — Не ми се карайте. Вече съм съвсем добре! С една ръка мога да работя почти толкова добре, колкото и с две.

— Защо не си остана няколко дена вкъщи?

Ерик се подпря на стената и ме погледна.

— Защото нямаше да имам нито миг спокойствие. Искам да съм тук, за да ви наглеждам.

— Очакваш нещо лошо от Браш и Кийнън?

— Да. Те са изпечени мошеници. Не може да им се има доверие. Впрочем, Кийнън ми каза преди малко, че жребецът трябвало да остане известно време в конюшната, защото оградата на ливадата била счупена на едно място.

— Да, да — отвърнах малко разсеяно.

Ерик въздъхна.

— А аз все пак мисля, че някой го е пуснал от ливадата. Някой, който е искал животното да ни стъпче. Кийнън...

Поиска ми се са отклоня вниманието на Ерик към нещо друго. Нямаше смисъл да продължаваме този разговор.

— Защо си обожавал толкова барон Стийл? — попитах го.

Той ме погледна изненадано.

— Защо? Ами защото беше необикновен човек. Всеки го уважаваше и му се възхищаваше. Искане ми се да бях като него. Всички го обичаха. Беше любезен и отзивчив, но можеше да бъде също много енергичен и... — Ерик сбърчи чело, сякаш търсеше подходящата дума. — Как да кажа? Просто нямаше никакви недостатъци. Веднъж видях как помогна на Тони Милз. Той беше паднал от колелото си и се беше

ударил лошо. Барон Стийл се погрижи за него, заведе го на лекар и после — вкъщи, макар че това бе много път. За него такова нещо беше естествено.

— Ти държиш непременно да го въздигнеш до небето, нали, Ерик? Признай си.

— Бих искал да съм като него. Бих искал всичко да ми иде отръки, както на него. Е, може би без свиренето на пиано и лекуването на конете. Но спестявам всичките си пари, за да следвам...

— А защо си против свиренето на пиано?

Ерик погледна ръцете си.

— Много са груби за такова нещо.

Погалих го утешително по рамото.

— Човек може да постигне всичко, ако истински го желае.

Ерик ми се усмихна с благодарност и кимна, когато му казах, че трябва да се връщам в замъка.

Кийнън помагаше на Браш в разтребването на кухнята. Минах покрай отворената кухненска врата и реших да разгледам стаите на барон Стийл, докато двамата са заети тук долу.

Спалнята, в която влязох най-напред, беше голяма колкото моята. Но обзавеждането бе като за мъж — тежки дъбови мебели, широко легло със зелена покривка, арабски килими на пода и едноцветни ленени завеси на прозорците.

Отворих вратата към съседното помещение и се озовах в голяма дневна. На дълга полица бяха наредени купи и трофеи от състезания. На масата имаше купчина списания и книги за отглеждането на коне.

Взех книгата, която беше най-отгоре, и я разлистих. Посегнах да я поставя обратно, но го направих толкова несръчно, че блъснах цялата купчина на земята. Наведох се да събера книгите. При това забелязах малка, тъничка тетрадка. С изненада установих, че беше дневник.

„Никога в живота си не съм бил толкова щастлив.

Надявам се, че ще мога да живея тук до смъртта си...”

Сълзи избиха в очите ми. Това желание се бе изпълнило. Но щастието не бе продължило много дълго.

Открих няколко стихотворения. Човек като барон Стийл да пише стихове? Неговата личност ме объркваше все повече. Въртях тетрадката в ръце и изведнъж от нея изпадна един лист.

Писмо? Може би барон Стийл не бе успял да го изпрати? Беше ли важно за получателя? Колебливо разгърнах листа.

После дълго се взирах с пламнали очи в няколко реда. Ръцете ми трепереха. Краката ми се подгъваха. Писмото беше до мене! Датата — четиринадесети август миналата година!

„Драга мис Брокнър,

Може би най-напред трябва да ви обясня кой съм и защо ви пиша тези редове.

Вече пет години управлявам имението на вашия чичо на Имперския остров. От известно време чичо ви не е добре и миналата седмица ми каза, че ще направи завещание. Аз се съгласих с него, но го посъветвах да разпреди имуществото си другояче, а не както той мислеше. Но чичо ви е своенравен човек.

Искам да ви предупредя, че вие...”

Тук писмото прекъсваше насред изречението, сякаш нещо неочаквано бе отклонило пишещия го от неговото занимание.

Или барон Стийл беше забравил писмото, или не беше имал време да го завърши. А след три дни е бил вече мъртъв!

За мене оставаше тайна какви планове бе имал чичо и за какво е искал да ме предупреди барон Стийл. Тази тайна бе погребана заедно с него.

Значи чичо бе посветил барона в завещанието си? Дали човекът, вложил всичките си сили за благоустройството на Имперския остров, не беше останал разочарован, че някаква непозната наследява всичко? И бе изпитвал към мене омраза и завист? Дали започнатото писмо нямаше да продължи със заплаха?

„Никога в живота си не съм бил толкова щастлив.

Надявам се, че ще мога да живея тук до смъртта си...”

Тези думи не ми излизаха от ума. Барон Стийл бе свързал цялото си сърце с това парче земя.

Седнах на бюрото и отново прочетох началото на писмото. Не, омразата не можеше да е била причина за написването му. Никога чичо ми нямаше да прогони барон Стийл от острова, нали го е обичал като собствен син!

За какво е искал да ме предупреди баронът? Дали е подозирал някаква опасност за мен?

Да, така ще да е било. И изведнъж осъзнах, че нещастieto с него не е било злополука. Било е планирано от някого. Браш или Кийнън? Те са мразели барона и са се страхували от него.

Но какво са спечелили от това убийство?

Бързо пяхнах писмото в джоба си и започнах да отварям едно след друго чекмеджетата с надеждата да открия нещо, което би могло да ми помогне. Но не намерих нищо. Само в най-долното чекмедже забелязах една бележка.

„Да се постави кварцова лампа в салона!“ — пишеше на нея.

Какво ли значеше това? Кварцова лампа? Салон? Не бях видяла в замъка подобно помещение. Изведнъж се сетих за тежката дъбова врата. Забранената врата! Странната миризма.

Значи все пак винарска изба или бар с малък салон! Защо Кийнън ме беше излъгал? Щом там бяха сложили кварцова лампа, не можеше да има опасност от срутване. И освен това не можех да си представя, че толкова добросъвестният барон Стийл ще остави част от замъка да се руши.

Тъкмо се канех да изляза от стаята, и чух гласа на Кийнън. Викаше ме. Бързо се огледах за скривалище и клекнах зад едно канапе в ъгъла на помещението.

— Няма я тук, Рей! — Беше гласът на Браш.

— Виж на балкона!

— И там не е! — Сега гласът звучеше съвсем отблизо.

— Къде може да е отишла?

— Не знам, Рей. Сигурен ли си, че не е в стаята си?

— Не съм сигурен. Почуках и никой не отговори. — Кийнън въздъхна. — Може би е полегнала или пък си прави слънчеви бани на балкона.

— Само дано не е влизала тук.

— Защо? Какво може да намери тук?

— Нищо. И все пак не ми се иска. Дали не е по-добре да заключим?

— Не бъди глупав. Ако заключим и тя се опита да отвори, ще заподозре нещо. Не забравяй, че това в края на краищата е неин замък. Трябва да може да влезе във всяка стая, инак само ще разпитва.

Браш изръмжа в съгласие:

— Дали не е влизала в...

— Престани най-сетне! — сопна му се Кийнън. — Няма да посмее, особено след като окачих табелката на вратата.

— Не знам. Не ми харесва всичко това, Рей. Може би е по-добре да свършваме. По-сигурно е.

— Точно това би било погрешно! То ще означава, че крием нещо! Така най-бързо ще привлечем вниманието ѝ.

— А ако все пак някой ден го открие? Какво ще кажеш тогава?

— Ще мисля, когато му дойде времето, Уолтър. Не се вдетинявай и не бъди толкова страхлив. Тя е хубавичко създание. Момичетата като нея не задават много въпроси. Каквото им кажеш, вярват.

— И аз виждам, че е много хубава. Затова не искам тук наоколо...

— Ще престанеш ли най-после! Дяволът ще те чуе най-накрая. Цяла мъка е с тебе.

— Може би наистина прави слънчеви бани — измърмори Браш.

Чух как излязоха от стаята. Стъпките им заглъхнаха в коридора. Въздъхнах облекчено.

Но после отново започнаха мъчителните въпроси. Значи зад тежката дъбова врата имаше нещо, което искаха да скрият от мене. Какво беше то?

Излязох от укритието си. Дали това има връзка с ужасните викове? С тези въпроси напуснах стаята на барон Стийл и тихичко се промъкнах до моята.

Поставих резето на вратата и извадих писмото от джоба си. Още веднъж прочетох няколкото реда. Барон Стийл искаше да ме предупреди за нещо? За какво? Дали е имал някакъв повод за тревога и недоверие? Дали бе открил тайната, която аз все още преследвах?

Върнах писмото в едно списание и се замислих къде да го скрия. Отворих вратата към малката баня. С учудване долових миризма на кожа и коне. Погледът ми падна върху анорака, който още висеше на окачалката. Якето на покойния барон! Бях забравила да го върна.

Взех якето от закачалката, пъхнах списанието в шкафа под умивалника и излязох навън.

В подножието на широкото мраморно стълбище се сблъсках с Браш. Изгубил ума и дума, той се втренчи в якето, което държах.

— Откъде го взехте? — попита с пребледнели устни.

— От стаичката със сечивата в конюшната. Тъкмо отивах да го занеса обратно.

— Няма ли първо да обядвате? Всичко съм приготвил.

— Може — отвърнах любезно.

Браш се обърна още веднъж.

— Къде бяхте преди около един час?

— Аз ли? Поседях на балкона, за да се наслаждавам на хубавата гледка. После трябва да съм заспала на слънцето.

— Рей, искам да кажа мистър Кийнън, ви търсеше. Той мислеше... мислеше, че може би ще поискате да се повозите с лодка. Може би днес следобед...

— Не е лоша идеята — казах аз замислено. Защо искаха да ме отстранят от острова? Какво крояха?

— Ще му кажа, ако го видя преди вас.

С тези думи Браш изчезна в кухнята.

Бавно отидох до конюшната. Окачих якето на мястото му и се отбих при боксовете да видя жребчето.

В този момент вратата, която водеше към ливадите, се отвори. Обърнах се и видях Ерик. Тъкмо се канех да тръгна към него, когато изведнъж зад гърба му се появи Кийнън. В ръката си държеше тежък ковашки чук.

За момент Ерик се спря на прага и... видях как Кийнън замахна с чука. На лицето му беше изписана безкрайна омраза.

— Ерик! — изкресях ужасено.

Момчето направи крачка напред и ме погледна учудено. С бързо движение Кийнън метна чука на рамо.

Ерик ме хвана за ръката. Очите му бяха загрижени.

— Какво ви е, Кати? Какво ви уплаши така?

Объркано поклатих глава. Наистина ли бях видяла вдигнатия чука? Наистина ли Кийнън искаше да стори нещо на Ерик? Или само си го бях въобразила?

Кийнън остави чука в един ъгъл и се приближи до нас.

— Какво, има? — попита той спокойно.

— Видях плъх. Притича през конюшната, когато вратата се отвори — прошепнах аз.

— Плъх ли? — В гласа на Кийнън звучеше облекчение.

— Огромно, отвратително животно с дълга опашка — обясних аз.

— Не може да бъде — каза Ерик успокоително. — Тук никога не съм виждал плъх.

— И аз не съм — потвърди Кийнън. Той огледа конюшната. — Сигурна ли сте, че беше плъх?

— Ах, не знам... Видях нещо... В конюшната е много тъмно. Приличаше... Във всеки случай беше някакво животно — заекнах аз все още объркано.

Кийнън махна с ръка.

— Много сте неспокойна последните дни, мис Брокнър — рече той намръщено. — Трябва малко да се поразсеете. Искате ли днес следобед да се разходите с лодка. Денят е подходящ. Няма никакъв вятър и езерото е като огледало.

— Не днес, мистър Кийнън. Благодаря ви за предложението. Нещо съм уморена. Ще се кача в стаята си да полегна. Може би утре или в другиден?

Кийнън сви рамене.

— Както кажете. Щом сте уморена, по-добре е да отдъхнете. В края на краищата вие сте тук на почивка. Сега ви моля да ме извините. Още не съм обяждал.

Двамата с Ерик се загледахме подире му, докато той с бавни крачки отиваше към замъка.

— Кати? — Ерик ме хвана за ръката. — Какво има? Не сте видели никакво животно, нито плъх, нито катерица. Или?

— Ерик — промърморих и седнах върху наръч сено. — За какво говорихте с Кийнън, докато бяхте двамата на ливадата?

— Ами за нищо особено. Каза ми само да не ви надувам главата с приказки. — Ерик се изчерви. — Да не ви разказвам небивалици за барон Стийл. А ако някой лъже, това е самият Кийнън. Аз изобщо не познавах барона. А Кийнън го е познавал и го е мразел.

— Ти възрази ли му?

— Трябваше да го направя, но аз го извадих от кожата, като го попитах защо барон Стийл е искал да го уволни, след като е толкова работлив. Кийнън беше като ударен от гръм. Целият почервения от гняв. Казах му също, че според мен той е пуснал жребеца. Само дето не се хвърли върху мене. Щеше да експлодира. Каза, че ако зависело от него, щял на минутата да ме уволни. Рекох си: „Тоя полудя“.

— Значи е бил достатъчно разгневен, за да те убие — казах тихо. Ерик рипна като ударен.

— Какво?

— Достатъчно разгневен, за да те убие — повторих.

— Значи не е било плъх! Друга е била причината. Какво стана?

— Тъкмо бях окачила анорака на барон Стийл в стаичката със сечивата и бях влязла в конюшните, когато ви видях да идвате. Ти стоеше на прага, Кийнън беше зад тебе. Тогава го видях да вдига тежкия чук, сякаш иска да те... О, ужасно беше. Затова изкрещях.

— Наистина ли, Кати? — прошепна Ерик. — Смятате, че той искаше да ме...

— Видът му беше страшен, като на самия дявол...

Ерик бавно се изправи и се заразхожда напред-назад. Наблюдавах го с тревога. Най-сетне той спря и ме погледна.

— Сигурен съм, че е искал да ме убие. И жребеца е пуснал за това... Щеше да изглежда като нещастен случай. — Ерик въздъхна тежко. — Проклети негодници. Не се спират пред нищо. Вие трябва да се махнете отгук, веднага! Тук става нещо ужасно. Нещо не е наред на Имперския остров!

— И аз имам едно подозрение. Още не съм открила нищо. Но ще успея. Дватамата крият някаква страшна тайна.

— Излагате се на опасност, Кати! Това е мъжка работа. Барон Стийл щеше да се справи с нея, но вие не бива да се опитвате. Нищо не можете да направите срещу двама мъже.

— Не ме е страх.

— Прекалено е опасно. Кийнън и Браш могат да ви ударят изотзад, преди да успеете да се защитите.

— Ще бъда много предпазлива. Освен това не вярвам, че ще ми направят нещо. Те преследват не мене, а тебе, Ерик. Ти сигурно знаеш нещо важно. Това ги безпокои и искат да те отстранят от пътя си.

— Проклети...

— Ерик, моля те, не давай да се разбере, че знаеш. Сдържай гнева си. Трябва да действаме ловко. Те не бива да заподозрат нищо. И не се безпокой за мене. Съветвам те да бъдеш особено любезен с Кийнън, когато тази вечер ви откарва на сушата.

Кийнън стоеше в подножието на външните стълби. Изглеждаше спокоен и ми се усмихна любезно.

— Ще си легнете ли сега, мис Брокнър?

— Да. Ерик току-що ми разказа за вашия разговор одеде. Скарах му се и...

— Хлапакът дърдори прекалено много за неща, за които нищо не знае. Чудя се как ги измисля тия истории.

— Той е много млад. Не бъдете толкова строг към него. Изглежда, е боготворял барон Стийл и не понася критика към своя идол. След някоя и друга година ще се смее на това.

— Да, да. — Кийнън кимна. — Но понякога може направо да те извади от кожата.

— Аз му поговорих. Той ще ви се извини. Сигурна съм, че ще го направи.

— Вече го забравих. Ще гледам да бъда по-снизходителен към него. Само че той няма право да обвинява мене за това, че жребецът е излязъл.

— Понякога е малко импулсивен. Може би и работата не му е съвсем по силите. Не приемайте сериозно това, което приказва.

Кийнън ме погледна изпитателно.

— Колко приличате на мистър Уолдън! Той щеше да постъпи точно като вас. При него нямаше командване, подсвиркване, говореше се любезно за всичко.

— Радвам се, че вече не се сърдите на Ерик.

— Бях забравил, че и аз някога съм бил млад. Той просто си придава важност. Вече няма да обръщам внимание на това и вие би трябвало да правите същото.

— Ще се радвам, ако двамата се разбирате добре.

— Що се отнася до мене, аз ще се постарая — обеща Кийнън с любезна усмивка. — Ах, мис Брокнър, има една повреда в мотора на лодката. Трябва да го занеса на ремонт. И...

— Ако трябва да купите нещо, няма защо да ме питате. Правете каквото смятате за нужно.

Беше вече късно, когато Кийнън се върна от сушата. Беше откарал Ерик и двете момичета.

Бях в библиотеката да си взема някаква книга за четене, когато чух гласове от вестибюла.

— Много закъсня. Видя ли...

Кийнън нетърпеливо прекъсна Браш:

— Не викай така! Къде е тя сега?

— Мисля, че е в библиотеката.

— Тогава по-тихо. — Гласовете се отдалечиха. Малко по-късно чух приглушено мърморене от кухнята. Отидох на пръсти до кухненската врата, за да ги чуя какво обсъждат.

— ... каза да разбере какви са намеренията й. Дали иска да го продаде, или да го задържи. — В момента, в който долепих ухото си до вратата, говореше Кийнън. — Искат утре да го знаят. И ние двамата трябва да се срещнем утре с тях, за да...

Шумът от придърпан стол заглуши остатъка от изречението.

— Надявам се, че не планират повече такива неща като в последно време. — Гласът на Браш трепереше. — Вече не понасям цялата работа.

— Имай търпение. Ще... — Кийнън се прекъсна. Няколко мига цареше мълчание. — Какво беше това, Уолтър?

— Нищо не чух.

— На мен ми се стори, че чух нещо.

— Е, Рей, кой е нервен сега. Утре в лодката ще обсъдим всичко.

— Мислиш ли, че ще остане тук сама?

— Защо не? Има книги за четене, може да слуша плочи или да включи телевизора. Няма да скучае.

— Никак не ми е приятно, че я оставяме сама.

— Тя няма да има нищо против, Уолтър. А като се върнем, всичко вече ще бъде наред.

— Но ако не иска? След като момичетата няма да дойдат и Ерик има свободен ден?

— Тя е доста ядосана на Ерик.

— Рей, той е безобиден. Невъзможно е да знае нещо. Няма защо да се безпокоиш заради него.

— Каза ли й вече, че момичетата и Ерик утре няма да са тук? — попита Кийнън.

— О, съвсем забравих, Рей. Утре сутринта ще ѝ кажа.

— Аз ще свърша това. Тебе не те бива за такива неща.

— А какво ще правим, ако поиска да дойде с нас? Помисли ли за това?

— Тя е на почивка. Не мисля, че ще поиска да ходи в това гнездо! А ако поиска, ще трябва да отложим срещата.

— Мисля, че ще продаде, Рей.

— Не знам. За нея това би било по-добре, но мисля, че не иска. Ти би ли живял в този замък?

— Ако е мой? Ама че въпрос. Бих си тръгнал още днес, без да се обръщам назад.

— И аз, Уолтър. Сам се ненавиждам. Много опити правих да намеря оправдание за това, което... — Кийнън изпъшка. — Няма вече спокойствие за мен. Ужасно е.

— Аз опитах да се моля. Но и на това вече не съм способен. Ако имаше съвсем малък шанс, съвсем мъничък, мисля, че...

— Полудя ли! Никога не би го направил! Ще бъде свършено с теб, Уолтър, така сигурно, както е сигурно, че седя тук! Знам какво ще стане, ако...

— Вече не ми се говори за това. — Гласът на Браш прозвуча уморено. Отново чух шума от плъзгащ се на пода стол. — Лягам си. Загазихме, Рей. Много загазихме.

Изтичах колкото можех по-бързо до библиотеката и седнах в едно кресло. Отворих книгата си и се престорих на погълната от нея. В следващия миг на вратата леко се почука.

— Извинете, че ви безпокоя, мис Брокнър — рече Кийнън от прага. — Искях само да ви съобщя, че утре Ерик и двете момичета няма да идват. Утре е свободният им ден. А, и още нещо. Уолтър и аз искаме утре да прескочим до сушата. Имаме да правим покупки и някои лични...

— Добре, мистър Кийнън. Кой ще се погрижи за конете?

— Аз ще ги нахраня, преди да тръгнем. Вие сигурно не искате да дойдете с нас, или?

— Не, не. Предпочитам да остана тук. Ще се пека на слънце и ще мързелувам.

Кийнън засия от облекчение.

— Имате ли нужда да ви донесем нещо? Ще го направим с удоволствие.

— Благодаря. Имам си всичко.

— Няма да се върнем по-рано от вечерта. Уолтър обаче ще ви приготви яденето.

— Няма нужда да го прави. С удоволствие ще си го приготвя един път сама. Инак прекалено много ще се разглезя тук.

Кийнън се засмя.

— Понякога сигурно е трудно... Това е съвсем различен живот, нали?

— Така е.

— А, извинете... Знам, че не би трябвало да ви задавам такъв въпрос... но, виждате ли, аз живея и работя тук... и затова искам да знам дали ще продавате Имперския остров, или...

Погледът ми бе привлечен като с магия от портрета над камината. Вгледах се в усмихнатото лице на барон Стийл, сякаш можех да прочета там отговора на въпроса.

— Да поддържаш острова и замъка в това състояние е едно предизвикателство. Затова не искам да продавам. Ако премине в чужди ръце, не знам дали ще се поддържа в стила на чичо и в духа на барон Стийл. Не искам да рискувам.

— Да, мистър Уолдън и барон Стийл много обичаха този остров. Веднъж чух барона да казва: „Ако някой поиска да ме махне оттук, може да го направи само в ковчег“.

— Не му се е наложило да напусне острова, макар че лежи в ковчег — казах тихо, като внимателно наблюдавах мъжа пред мене.

— Така е. На мистър Уолдън не би му дало сърце да го погребее на чужда земя. Той беше толкова добросърдечен.

Когато говореше за чичо ми, в гласа му се чувстваше само искрено възхищение и симпатия. Но станеше ли дума за барон Стийл, те се заменяха с неприязън. Докато наблюдавах критично Кийнън, изведнъж се запитах дали това не бе по-скоро страх от нещо.

— Е, значи ще задържа Имперския остров и ще го поддържам така, сякаш чичо е жив.

Кийнън кимна.

— Мисля, че и той би искал това. Чичо ви сигурно щеше много да ви обича, мис Брокнър... — Той хвърли бърз поглед към часовника

си и смръщи чело. — Късно стана. Лека нощ, мис Брокнър.

— Лека нощ, Кийнън — отвърнах замислено.

Когато той затвори вратата след себе си, изведнъж се почувствах много самотна. Стана ми студено. Треперех с цялото си тяло и имах чувството, че от всеки ъгъл ме наблюдават невидими очи.

Трябваше да събера целия си кураж, за да стана и отида в стаята си. Веднага залостих вратата.

Защо изведнъж ме обзе този страх? Какво ставаше с мене? Бях говорила така храбро пред Ерик, а сега се чувствах безпомощна.

Докато се събличах, се питах дали Кийнън и Браш наистина имаха намерение да ме оставят сама на острова. И дали тук дебнеше опасност и когато тях двамата ги нямаше?

Дълго не можах да заспя. Едва призори потънах в кратка, неспокойна дрямка.

— Добро утро, мис Брокнър — каза Кийнън на следващия ден. Изглеждаше безгрижен и беше много любезен. — Ние тръгваме. Наистина ли няма нищо да ни поръчате?

Тъкмо се канех да потвърдя, когато изведнъж ми хрумна нещо.

— Ах, бихте ли ми донесли два пакета захар на бучки... За конете, нали разбирате.

— Добре. Значи довечера се връщаме.

Малко по-късно се спуснах с кученцата в градината. Но не можех да се наслаждавам на красивата природа. Тайнствената врата не излизаше от ума ми. Вратата, която водеше към подземието.

Поиграх си с животните, после реших да потърся в кухнята фенерче. И за своя изненада открих там голяма, продълговата туристическа лампа.

Изтичах в стаята си и се преоблякох. Сега вече можех да се отправя на разузнаване.

Тъкмо бях стъпила на първото от стъпалата, водещи в тъмнината, когато зад гърба ми блесна ярка светкавица. Изпуснах лампата от уплаха. Потърсих пипнешком дръжката на вратата, за да се върна. Тогава блесна втора светкавица и... стените на замъка се разтърсиха.

Гръмотевици! Облекчено въздъхнах и се наведох за лампата. За щастие тя не се беше счупила. Силен дъжд зашиба прозорците на вестибюла. Буря!

Осветих с лампата широката каменна стълба и бавно се спуснах по нея. Миризмата на кожа и алкохол ставаше все по-силна.

Светлината падна върху сиво-белия мраморен под в подножието на стълбите. Спрях за миг и поех дълбоко въздух. На стената открих ключ за осветлението и го натиснах.

Смаяно се огледах. Помещението долу потъна в топла светлина. Стените бяха облицовани със светло дърво. По дължината на три от тях беше разположен кръчмарски тезгях. По средата имаше маса за тенис, отляво — масичка с шахматна дъска и фигури. Светлите дървени стени бяха окичени със стари оръжия, въдичарски пръчки и картини.

После открих една врата. Бързо прекосих помещението и я отворих. Пред мен се изпречи водна площ. Това бе най-големият плувен басейн, който бях виждала в живота си. На стената зад гърба ми беше окачена огромна кварцова лампа.

Защо Кийнън криеше от мене всичко това? Тук нямаше нищо необикновено. Замислено стоях пред малката масичка за шах. Фигурите бяха наредени така, сякаш играта е била неочаквано прекъсната. А после забелязах още нещо... До масата имаше само един стол. Значи някой бе играл сам? Барон Стийл? Той ли е бил? Извикал ли го беше някой? Следователно смъртта му бе попречила да завърши играта си.

Отидох до бара насреща и отворих един от шкафове. Вътре имаше скъпи чаши. В следващия намерих бутилки. Бутилки с различно съдържание. Марки, които никога не бях виждала. Въпреки големината му в помещението имаше нещо интимно.

Погледът ми попадна на една картина, изобразяваща черен жребец. Черния Диамант? Приближих се. Картината висеше малко накриво и аз поисках да я изправам. Един стърчащ пирон пречеше на това. Опитах се да го извадя и чух зад гърба си странен шум.

Изплашено се обърнах и видях как част от ламперията на стената се плъзна встрани и откри една врата. Поиска ми се да побягна, но не можех да мръдна от мястото си.

Ще влезе ли някой през тази врата? Почаках известно време. Но не се случи нищо. Тогава в мен се събуди любопитството. Бавно отидох до вратата. Протегнах ръка към дръжката, представляваща топка с орнаменти, и я завъртях.

Вратата се отвори със скърцане. Пред погледа ми се откри мрачен коридор. Стените и таванът му бяха покрити с прашни паяжини.

Този коридор ли искаше да скрие Кийнън? Лъхна ме влажен, спарен въздух. Запалих фенера и тръгнах предпазливо напред. Коридорът завиваше и стигаше до голямо помещение, пълно със стари неща. В дъното му имаше голяма мраморна стълба. Но вратата, до която тя водеше, беше заключена.

Плъзнах лъча на фенера по стените. Открих още една врата. През нея се влизаше в друг коридор. Стъпките ми кънтяха глухо по влажния под. Спареният въздух почти ме задушаваше. Сетне пред мене се изпречи отвор, закован с дъски. До него лежала каменни отломъци.

Това ли бе опасната част на подземиято, за която говореше Кийнън? Но в следващия момент съзрях до купчината камъни една врата, която в никакъв случай не беше стара, а, напротив, от ново дърво. Явно бе поставена съвсем наскоро.

Светлината на фенера ми даваше кураж. Опитах се да отворя тази врата. Както и очаквах, беше заключена. Зад нея беше тайната на Кийнън. Вече бях сигурна, че вървя по вярна следа.

Тогава открих на стената до вратата връзка ключове. Изправих се на пръсти и успях да я достигна. Два от ключовете бяха ръждясали, но третият бе нов и лъскав. Това трябваше да е ключът от вратата пред мене.

С трепереща ръка го пяхнах в ключалката, бавно го завъртях и отскочих настрана, когато вратата рязко се отвори.

Прекарах лъча на фенера през помещението. И трепнах изплашено. Чух дрънчене на вериги и с мъка потиснах вика си, когато видях някаква призрачна фигура да се надига от пода. Със страшен вик на болка тя се свлече отново. Фенерът се изплъзна от треперещите ми ръце.

Бързо се наведох да го вдигна, като боязливо поглеждах към фигурата. Тръгнах вратата след себе си. Отново чух дрънченето на

веригите и тихо стенание.

Едва успях да завъртя ключа. Коленете ми се подгъваха. Не помнех как съм се озовала отново във вестибюла.

Облегнах се на тежката дъбова врата и притиснах с две ръце сърцето си, което биеше лудо.

Тази сянка! Ето го съществото, което крещеше така ужасно. Ето я тайната на Браш и Кийнън! Защо го бяха оковали във вериги? Нима бе толкова опасно, че да го затворят в подземиято? Да го измъчват?

Върнах се в помещението с бара, за да затворя скритата в стената врата и да окача картината на мястото ѝ. После оставих фенера в кухнята и се качих в стаята си.

Седях в едно кресло до прозореца, потънала в размишления. Сигурно Ерик не знаеше нищо за това, което току-що видях. Но Браш и Кийнън се бояха от него. Защо? Нищо не разбирах.

Сега, когато бях отново на сигурно място, се упреквах за своята страхливост. Защо не бях видяла какво беше това същество? Та то беше оковано. Нищо нямаше да може да ми стори. Защо се уплаших като дете?

Погледнах часовника си. Имаше ли време да слеза още веднъж? Изпитвах жал към бедното, измъчено създание, затворено в мрачното подземие.

Беше още ранен следобед. Взех решение да опитам още веднъж, но точно в този момент чух гласове от вестибюла. Затръшна се врата.

Излязох на стълбите. Кийнън ме видя и тръгна към мене.

— Мис Брокнър! Случи се нещо ужасно — каза той задъхано.

Първата ми мисъл беше: Ерик!

— Какво? — попитах, изпълнена със страх.

— Ан е претърпяла злополука. Ранена е.

— Тежко ли? Как е станало? — прошепнах и заслизах с треперещи колене по стълбите.

— В болницата е, със счупен глезен и многобройни порязвания и ожулвания. Но сестрата каза, че вероятно ще я изпишат утре. — Кийнън изтри чело с опакото на дланта си. — Била е с приятеля си. И той някак е загубил контрол над колата на остър завой... Излезли от шосето и са паднали в един ров. Колата се преобърнала...

— Той също ли е ранен?

— Не много тежко. Имал е голям късмет. — Кийнън поклати глава и каза тихо: — Тя е толкова хубаво, мило момиче. И толкова работливо.

— Да, така е. Видяхте ли я?

— Само за няколко минути. Родителите ѝ бяха там и не исках да ги смущавам.

— Значи известно време няма да може да работи за нас.

— Ще се оправим, както можем.

— Мистър Кийнън, докато ви нямаше, аз поразмислих дали няма да е добре да възстановим подземие. Не искам нищо в замъка да запада. Искам всичко да бъде в образец ред, когато дойда да живея тук.

Изражението на Кийнън вече не беше любезно и приветливо, както преди миг. В него прочетох страх. Той с мъка се владееше.

— Но това наистина не е нужно — каза той след малко. — Това, че подземие не е много сигурно, не застрашава замъка. Наистина. Ще бъде излишен разход.

— Трябва сама да се убедя в това. Искам да го разгледам, мистър Кийнън.

— Моля ви, недейте, мис Брокнър. Не искам да бъда отговорен, ако нещо ви се случи. Забравете това подземие. Правете каквото искате и където искате, но тук горе, в замъка, не в мазето. Повярвайте ми, това ще бъде съвсем напразно харчене на пари.

Кийнън бе извън себе си. Реших да не измъчвам повече клетия човек.

— Е, хубаво. Може би идеята не е толкова добра, колкото ми се струваше преди малко. Разбира се, не желая да пилея пари на вятъра.

Видях как мускулите на лицето му се отпуснаха. Той кимна мълчаливо и се упъти към кухнята.

Замислено останах да стоя в подножието на стълбите. Мислите се гонеха в главата ми. Ако само знаех причината за странното поведение на Кийнън! Не можеше страхът му да идва единствено от това същество.

Но не исках да слеза сама в подземие. Реших да посветя и Ерик в историята. С него щях да слеза следващия път.

На другата сутрин веднага след закуска отидох в конюшната и извиках Ерик.

— Тук горе съм, Кати! — чух да ми отговаря.

Вдигнах глава към горния етаж на конюшната, където се съхраняваше сеното.

— Много ли си зает, Ерик?

— Не много. Защо не се качите? Искам да ви кажа нещо.

Огледах се за Кийнън или Браш, а после с помощта на Ерик се изкачих по стълбата.

— Елате тук — рече той и ме изтегли за ръката. — Вчера се поослушах из града. Искан да узная нещо за Кийнън и Браш. И знаете ли какво...

— Едва ли е по-добро от това, което аз открих вчера.

Ерик махна нетърпеливо с ръка.

— Знаете ли, че тези две чудовища бяха в града?

— Разбира се. Те ми казаха.

— А знаете ли какво правиха там?

— Пазарували са, предполагам. Ерик, престани да си играеш на детектив. По-добре ме изслушай.

— Не, най-напред вие ще ме изслушате. Аз ги видях вчера в града. Прокрадвах се през улиците, изглеждаха много тайнствено, не говореха с никого. Тръгнах след тях да видя какво ще правят.

— Нямам търпение за такива подробности — казах аз, измъквайки сламки от един куп сено. — Какво правят и с кого се срещат, това не ме засяга. Имам нужда от твоята помощ, Ерик.

— Трябва да чуете с кого се срещат, защото мисля, че тук се крие нещо. Те нещо кроят. Затова мисля, че ще е по-добре...

— Ерик! — Гласът на Кийнън идваше отдолу, от конюшната. — Ерик, къде си, по дяволите?

— Тук горе, мистър Кийнън — отвърна Ерик спокойно и се наведе надолу. — Какво има?

— Едно от жребчетата се е оплело в храсталаците край реката. Върти се като бясно и ще се измъчи до смърт, ако не го извадим.

Слязох след Ерик по стълбата. Не обръщах внимание на бялата си пола, нито пък на Кийнън. Двамата вече бяха излезли от конюшната, когато стъпих долу.

След кратко колебание ги последвах. После безпомощно гледах как освобождавах изплашеното животно.

— Наранило се е — каза Ерик. — Как го открихте, мистър Кийнън?

— Бях забравил нещо в лодката и като отидох да го взема, го чух. Ерик измърмори нещо под носа си и ме погледна.

— Трябва да го занесем в конюшните и да го превържем.

Той взе животното на ръце и се упъти към конюшните. Там внимателно го сложи на земята.

— Моля ви, подръжете го за малко. Ще отида до стаичката на барон Стийл да взема превръзки.

— Добре — отвърнах аз и се опитах да държа неспокойното животно. Това изискваше цялото ми внимание. Чух, че Кийнън излезе, но помислих, че отива при лодките. Малко след това се сепнах. Ерик изкрещя, после чух тъп звук от падане. Изтичах до вратата и видях Ерик. Той лежеше пред вратата на двора. С лицето надолу.

Кийнън дотърча, аз оставих жребчето и също хукнах към Ерик.

— Ерик... какво стана?

Вдигнах очи към Кийнън. Лицето му беше разкривено като маска.

— Паднах на болната ръка — изохка Ерик.

— Хайде, стани! — Кийнън му подаде ръката си.

— Оставете ме! — изкрещя момчето и се изправи на колене, олюлявайки се. — Направихте достатъчно!

— Ерик, какво значи това? Мистър Кийнън, трябва веднага да го заведем в болницата.

Кийнън кимна.

— Не бъди толкова вироглав, момче. Дай да ти помогна.

Ерик ме погледна укоризнено и позволи на Кийнън да му помогне. После със стон се свлече върху една купчина слама.

Клекнах до него и прегледах ръката му.

— Костта не е спукана, слава богу. Но трябваше да поставим шина.

— Ще потърся нещо — каза Кийнън и тръгна към бараката със сечивата.

— Кати — пошепна Ерик. — Кати, кажете ми как така паднах. Трябва да е имало нещо...

Погледнах към вратата, станах и огледах мястото.

— Изглежда, че си се спънал в едно гребло, което трябва да е стояло в ъгъла. Сега е на земята.

— Греблото? Там нямаше гребло. Аз храних Графинята, за което ми беше нужно греблото и то трябваше да е още в бокса...

— В бокса няма гребло, Ерик — поклатих аз глава.

— Кийнън! Той го е поставил.

— Остави това, Ерик! Не се вълнувай сега. Ще те откараме в болницата. Моля те, стой спокойно.

След няколко часа двамата с Кийнън се върнахме на острова. Ерик беше настанен добре в болницата.

Аз се заех най-напред с раненото жребче. То не беше мръднало от мястото си.

В бараката със сечивата намерих всичко, което ми трябваше за превръзката.

— Мис Брокнър! — извика Браш от прага на конюшната.

— Тук съм!

Зад Браш се появи и Кийнън.

— Мис Брокнър, ужасно е.

Погледнах ги учудено.

— Какво има? — попитах разтревожено, защото помислих, че се отнася до Ерик.

— Всичко върви наопаки. Всичко. Майката на Ева се е разболяла. Ева не може да дойде. Трябва да се грижи за майка си.

— Е, не е толкова страшно — рекох аз, учудвайки се на странната възбуда, която двамата мъже едва прикриваха.

— Но това не е всичко... Миналата нощ сестрата на Уолтър, искам да кажа, на мистър Браш е претърпяла тежка злополука. Много ѝ е зле и вика брат си.

— Разбира се, че ще заминете веднага. — Аз пристъпих към Браш. — Много съжалявам. Ако мога да направя нещо... Ще ви помогна с удоволствие.

— Ще ми позволите ли да закарам мистър Браш? Влак има едва след няколко часа. С него ще му трябват шест часа.

— Разбира се, че ще закарате мистър Браш при сестра му.

— И нямате нищо против да останете тук сама? Аз ще се върна най-рано вдругиден. Никак не ми е приятно, че ви оставям...

— Глупости. Аз ще се погрижа за всичко. Сега по-добре си съберете багажа и тръгвайте. За мене нямайте никаква грижа.

Браш ми благодари многоречиво и предложи да ми приготви ядене. Но аз отказах. Докато двамата си събираха нещата, си приготвих в кухнята яйца на очи.

Двадесет минути по-късно видях Кийнън и Браш да напускат острова с такава бързина, сякаш ги гонеше дяволът.

Отново бях сама в замъка. Стоях на прозореца и гледах към цъфтящата градина. До мене достигаше ароматът на розите.

Отидох да нагледам раненото жребче. Когато се върнах в замъка, беше станало късно за нова разходка из подземиеето. Вечерях в кухнята и изкачих високото мраморно стълбище до стаята си.

В полусън чух да лае едно от малките кучета. Понечих да се обърна на другата страна, но се сепнах от мисълта: „Защо лаят идва откъм вестибюла? Нали кучетата бяха в двора на замъка!“.

Станах от леглото, запрепъвах се през стаята и през дългия коридор. С треперещи ръце запалих лампата.

Сега лаят звучеше по-тихо. Как бяха влезли животните? Спуснах се по стълбите да ги потърся. Тогава чух, че лаят идва иззад дъбовата врата, която водеше към подземиеето.

Кой беше отворил вратата? Дали Браш и Кийнън не я бяха затворили както трябва? Поколебах се за момент, после заслизах по стълбите. Страхът стискаше гърлото ми.

— Елате тук! Елате тук, непослушници! — виках от стълбите.

От последното стъпало видях едно от кучетата. Беше под масата за тенис и дърпаше някакъв предмет.

— Ти, малко, невъзпитано същество! — скарах му се аз и понечих да отида до масата. — Как се озова тук? Това не ти е позволено.

— На тебе също, Кати — каза един дрезгав глас зад мене.

Стреснато се извърнах и видях двама мъже, облежнати на стената. По-едрият от тях беше леко усмихнат. Другият ме гледаше мрачно.

— Какво става, братовчедке? — попита по-едрият и прокара ръка през гъстата си черна коса.

— Кои сте вие? — прошепнах и се облегнах на масата, търсейки опора.

— Нашата малка братовчедка не ни познава, Хенк — каза мъжът подигравателно.

— Не ни ли познава, Ричи?

— Май трябва да й кажем кои сме?

— Ами кажи й.

— Ние сме твоите мили братовчеди, детенце!

— Не знаех, че имам братовчеди — казах спокойно и изгледах първо единия, после другия.

— Черните овце на рода, детенце — обясни Ричи. От усмивката му ме побиха тръпки. — Чичо не ни обичаше много.

— Какво общо имам аз с това? — попитах и стиснах здраво ръба на масата, защото имах чувството, че краката отказват да ми служат.

— Ти имаш нещо, което ние много искаме да имаме, братовчедке — отвърна Хенк проточено. Той се отблъсна от стената и бавно тръгна към мене.

— Какво? — изкрещях и се огледах, търсейки възможност за бягство.

— Този остров. — Ричи се изкиска. — Ние искаме острова.

— Но той е мой! — извиках аз.

— Скоро няма да бъде, братовчедке — каза Хенк. Той ме улови за ръката и извика: — Вратата, Ричи!

В мига, в който Ричи се обърна, аз ритнах Хенк в глезена и се изтръгнах от него.

— Проклетата гадинка! — изруга той. — Помогни ми, Ричи. Това е дива котка.

Ричи ме хвана за рамото и ме блъсна напред.

— Хайде, детенце! — изръмжа той. — Или трябва да приложим други средства?

Двамата ме вкараха през тайната врата в тъмния коридор.

— Идеята на Рей за псето беше добра. Идеално се получи, нали, Ричи? — каза Хенк. Той извади джобно фенерче и светна с него. На слабата светлина тесният коридор изглеждаше още по-зловещ.

— Хайде, побързай. Искан най-сетне да свършим с това — напираше другият.

— Тогава я подръж малко, за да отворя вратата.

Дъхът ми бе секнал от ужас. Цялата треперех. Те имаха дяволски план. Щяха да ме вкарат в килията, където дебнеше звярът, който трябваше да се държи окован във вериги!

— Насам, братовчедке — каза Хенк с ласкав глас. Вратата изскърца остро. — Не ни дава сърце да те убием, детенце. Ще оставим това на нашия приятел. Но утре, когато той си свърши работата, ще те разведем на разходка по езерото. Ако след това те намерят някъде, ще мислят, че не си можела да плуваш добре.

Дрънченето на веригите в дъното на килията ме подтикна към съпротива. Блъснах силно Хенк в стомаха. Той изстена и изтърва ключа, катинара и фенера. Озовахме се в пълна тъмнина.

— Хвърли я вътре! — изкрещя Хенк. — И да изчезваме.

Със затаен дъх очаквах звярът да се приближи към мене. Чух шума на отдалечаващите се по коридора стъпки.

Страхът сякаш ме стягаше в железен юмрук. Студена пот бе избила по челото ми. Чух до себе си леко дихание.

Бавно извърнах глава и го видях... Зловещото създание се бе навело над мене...

Помъчих се да се отбранявам. Надигнах се и затърсих по пода фенерчето, което Хенк беше изпуснал. Съдбата пожела да го намеря. Стиснах го с треперещи пръсти и натиснах копчето.

Светлината озари фигурата пред мене и аз ужасено изпуснах отново фенерчето. Пред мене не беше чудовище, нито животно. Беше човек!

— О, не! — простенах аз. — О, господи, това не може да бъде!

В първата си уплаха понечих да избягам. Бях стигнала вече до вратата, когато се спънах в падналите на пода ключове. Тогава се поколебах. Не трябваше ли да освободя този нещастник от веригите му?

Вдигнах ключовете и храбро пристъпих към непознатия. Ръцете ми трепереха от вълнение. Едва успях да пъхна ключа в малкия отвор. Веригите се свлякоха на пода.

Думите заседнаха в гърлото ми. Искях да му кажа, че е свободен, но само го гледах.

Той ми подаде ръка и ми помогна да стана. После вдигна фенерчето и ме поведе по коридора.

Следвах го като замаяна. Все още не можех да произнеса нито дума. Пред вратата на бара той спря и се послуша. Не се чуваше нищо. Изглежда, че Хенк и Ричи бяха напуснали замъка.

Ръката му опипа тъмната стена. И вратата на бара се отвори. Ярката светлина ме заслепи и аз затворих очи.

С бавни стъпки непознатият влезе в помещението. Спря до масичката за шах. Гледах го, изпълнена с жал.

Изглежда, че го бяха били. Имаше червени резки по раменете и страните му. Вече изобщо не ме плашеше.

Дълго стоя така, загледан в шахматната дъска. Най-сетне вдигна поглед. Като че ли чак сега осъзна присъствието ми. Мълчаливо хвана ръката ми и ме поведе по стълбите.

Отново се послуша, преди да отвори вратата към вестибюла. Вестибюлът беше слабо осветен. Непознатият пусна ръката ми и бавно се заизкачва по широкото мраморно стълбище.

Облегнах се на тежката дъбова врата, загледана безпаметно подире му.

Сигурно сънувах и след минута щях да се събудя от този кошмар. С последни сили се изкачих до стаята си и се свлякох на един стол до прозореца.

Прохладният утринен въздух погали страните ми. Отворих очи. Трябваше ми известно време, за да се върна към действителността.

От поляната долу чух жребеца. Цвилеше така радостно, че аз скочих от креслото. Приблжих се до прозореца. С парещи очи погледнах прелестния пейзаж, облян от сияйното утринно слънце. После си спомних за непознатия! Изплашено притиснах с ръка разтуптяното си сърце. В него бе имало нещо познато! Той не беше чужденец в замъка!

Възможно ли беше? С треперещи ръце се облякох. Спуснах се долу и влязох в библиотеката.

Дълго стоях пред камината и разглеждах средния портрет. Затворих измъчено очи и разтърках челото си. В този момент почувствах, че не съм сама в стаята.

Бавно се обърнах и отворих очи...

Той се беше обръснал и подстригал, носеше спортна риза и джинси. Изглеждаше точно като на портрета зад мене.

— Барон Стийл — прошепнах аз, взирайки се невярващо в него.

Той кимна и замислено се почеса по брадичката.

— Вие сигурно сте Кати — каза той с мек глас.

— Да. Но те ми казаха, че сте мъртъв... — запелтечих аз объркано.

Той ме погали по бузите, после сложи ръка под брадичката ми, така че трябваше да го погледна.

— Съвсем като Джеймс — промърмори той. — Приликата е удивителна.

— Моля ви, можете ли да ми кажете какво е станало тук? — изрекох аз с мъка.

— Джеймс е мъртъв, нали? — попита той, вместо да ми отговори.

— Да. Починал е преди около три седмици. Не знам точната дата. След миналата нощ вече нищо не знам със сигурност. Моля ви, кажете ми какво е станало!

— Умеете ли да готвите добре? — попита той, като и този път не обърна внимание на молбата ми.

— Аз ли... Мисля, че да.

— Добре. Ще ви разкажа каквото искате да знаете, а през това време вие ще пригответе закуска за двама ни. И двамата имаме нужда да похапнем добре.

Трябваше да почакам, докато се нахрани и изпие две чаши кафе. Като свърши със закуската, той се усмихна.

— Простете, че бях нелюбезен, Кати. Но вчера Браш не ми донесе нищо за ядене.

— Често ли правеше така?

— Понякога. Не гледайте толкова ужасено, Кати, всичко вече свърши.

— За тези двамата ли искахте да ме предупредите в писмото, което не сте завършили?

— Вие сте го намерили?

— Да. Нямам обичай да тършувам в чужди... Бях в стаята ви и...

— Но този дом е ваш. Тук можете да правите каквото желаете.

— Не, в действителност всичко е ваше, барон Стийл.

— Не ме наричайте така. Това не е титла.

— Не сте ли барон?

— Родителите ми искаха да продължат една стара семейна традиция. Но това няма никакво особено значение. Знаете ли, титлите не са важни. Разочарована ли сте?

Той ми се усмихваше. Сините му очи блестяха.

— О, не. Тук всички говорят за вас с такава почит и такъв респект. Затова помислих, че сте от аристократичен произход.

— Почти не. А сега ще отговоря на въпросите ви. Достатъчно дълго трябваше да чакате. Най-добре е да започна със събитията отпреди пет години, за да разберете как стана всичко.

Той отдръпна стола си назад и преметна крак въз крак.

— Започна в Чикаго през един отвратително студен януарски ден. Разхождах се из улиците и видях един възрастен господин, тръгнал като сляп да пресече платното. Валеше много едър сняг и той, изглежда, не беше видял приближаващия камион. Прецених, че шофьорът не ще може да спре, хвърлих се и дръпнах господина назад.

— Чичо Джеймс? — попитах безгласно.

— Да. Той ми беше толкова благодарен, че непременно държеше да ме почерпи. Така се заговорихме. Разказах му, че съм без работа и напоследък ме сполетяват само разочарования. Не знам защо му го разказах. И веднага съжалих. Той ми предложи пари, задето съм му спасил живота.

Барон Стийл смръщи чело.

— При цялото ми отчаяние не бях загубил гордостта си. Затова решително отказах. Той ме гледа дълго и замислено. А сетне ми предложи да работя тук, на Имперския остров. Даваше ми пълна свобода да се опитам да извлека поне малка печалба. Беше изгубил много пари и искаше да продаде острова с всичко на него. Но преди да реши окончателно, предлагаше аз да го огледам и да преценя възможностите.

Той помълча малко. Седеше, потънал в размисъл. После вдигна глава и продължи:

— Джеймс ме доведе тук още в началото на годината. Веднага се влюбих в този остров, но скоро установих, че нещата на него не са както трябва. Подпомогнат от Браш, Кийнън се беше наложил над другите служители като управител и работеше за своя джоб. Искаше нереално високи суми за поддържането на замъка и тъй като мистър Уолдън рядко се появяваше тук, никой не можеше да им хване дирите. Кийнън използваше лодката и колата за своите развлечения и правеше каквото му се харесва. Държеше се така, сякаш той е собственикът. Много скоро се сблъскахме и станахме непримирими врагове. Щях да уволня и двамата, ако не работеха толкова отдавна за Джеймс. На него не му даваше сърце да го стори. Беше много добросърдечен и се боеше, че на тази възраст Кийнън и Браш едва ли ще си намерят нова

работа. Молеше ме само да ги държа под око, за да не правят големи поразии.

Барон Стийл потърка челото си.

— И така, аз се мъчех да се оправям с тях. Искях да разберат, че на Имперския остров нещата не могат да продължават така, както преди. Беше трудно и се нуждаех от огромно търпение. В края на лятото всичко беше отново в ред. Градината беше прекрасна, ливадите — също. Родиха се първите жребчета и ние бяхме доволни от работата си. Джеймс беше във възторг. Даде ми пълна свобода на действие. Скоро можех да му съобщя, че вече имаме печалба. С негово съгласие построихме плувния басейн и обзаведохме бара. Един ден Джеймс ме помоли да ида при него в Ню Йорк. Искал да обсъди нещо с мен. От известно време не беше добре със здравето и много се безпокоях за него. Затова веднага заминах за Ню Йорк. Джеймс ме помоли да ви издирия. Искаше да направи завещанието си.

— Защо? — попитах тихо.

— Джеймс не искаше Хенк и Ричи да ви създават трудности. Искаше да завещае острова на мене, а вие трябваше да получите голяма сума пари. Но аз отказах. Вие бяхте негова племенница. Вие трябваше да получите Имперския остров. Аз бях все пак чужд човек. Искях сам да изкарвам прехраната си. Той се разгневи много. Никога не го бях виждал такъв! Каза, че ме обича като собствен син и че аз съм така привързан към Имперския остров, както вие едва ли бихте могли да бъдете. Аз трябваше да получа острова и замъка. Продължавах да протестирам, но той не обръщаше внимание на това.

Барон Стийл вдигна чашата към устните си и отпи няколко глътки кафе.

— После той ми разказа за Хенк и Ричи. Те са синове на една негова племенница, която като младо момиче напуснала дома си. Семейството загубило всякаква връзка с нея и смятало, че е починала.

— Значи затова баща ми не ми е казвал, че имам леля. Говореше само за своя чичо Джеймс.

— Джеймс ми каза, че тя се е омъжила за заможен мъж, който не й давал да поддържа връзка със семейството си.

— Чичо Джеймс не беше по-различен. Не чух нищо за него дори когато татко почина. Чак много по-късно.

— Той спомена за това. Бил е в чужбина, писмото стигнало до него едва след месеци. Той не искал да отваря отново зараснала рана и затова замълчал. Беше добър човек. Но работата не му оставяше време за личен живот.

Барон Стийл ме погледна замислено. Понеже не казах нищо, той продължи:

— Един ден Хенк и Ричи дойдоха при чичо си и му поискаха пари. По хиляда долара заем за всекиго. Джеймс направи проучвания и узна, че двамата бяха пропилили с лекомислен живот парите, оставени от покойните им родители. Хазарт, жени и гуляи. Затова отказа да им даде заем и ги изпъди от дома си.

Рязко оставих на масата чашата с кафе, от която тъкмо се канех да отпия.

— Как са посмели?

Барон Стийл кимна сериозно.

— Никак не им беше чиста съвестта. Бяха известни вече и на полицията. Джеймс знаеше какво ще се случи, ако им завещае части от острова. Той се боеше, че няма да се спрат пред нищо, за да го получат целия. Затова исках да ви напиша онова писмо. Исих да ви предупредя за тях двамата. Но Джеймс смяташе, че те няма как да знаят за вас. Ала все пак за повече предпазливост решихме да разпространим вестта, че аз ще наследя острова. За да отклоним вниманието им от вас. Чрез Браш и Кийнън двамата мошеници са научили за панаира, на който отидоха всички работещи на острова. Аз останах сам в замъка. Те скроили своя план...

— Значи Кийнън и Браш са свързани с Хенк и Ричи?

— Тогава още не са се познавали с тях. Не са знаели за намеренията им. Но онази вечер те се върнаха на острова тъкмо в момента, в който двамата злодеи ме бяха блъснали по стълбите. Кийнън и Браш отдавна ме мразеха. Затова ме отнесоха в подземие и ме оковаха във вериги. Аз бях безпомощен. Но двамата си бяха направили криво сметката. Те се оказаха в ръцете на мошениците. Хенк и Ричи ги изнудваха и не им даваха да напуснат острова. Защото още не бяха постигнали целта си той да стане техен. Държаха ме долу цяла година. Боях се, че ще направят нещо и на Джеймс. Не знаех... Вегетирах на границата между живота и смъртта. Вече не се чувствах

човек. Сетне се появихте вие и у мен се събуди надеждата. Но и много се безпокоях за вас...

— А пък аз помислих, че в подземие то има някакво животно — измърморих. — Ако знаех...

— Бях толкова изненадан, че не успях да ви се покажа. Отначало помислих, че са Кийнън и Браш. Когато забелязах грешката си, беше вече късно. Но вие проявихте голям кураж, като слязохте сама в подземие то. Малко момичета биха се осмелили да го сторят.

— Трябваше да го направя. Браш и Кийнън се държаха много странно, освен това чувах ужасни викове... Искях да разбера какво става в този замък. Измъчвах ли ви?

Той поклати глава.

— Не, никога не съм викал заради това. Правех го, за да ги тормозя психически. Забелязах, че това ги разстройваше напълно.

— Постигахте успех. Аз пък ги плаших с музика. Ерик ми каза, че любимата ви плоча е била „Болерото“. Пуснах я посред нощ и двамата почти изпаднаха в паника.

— Ерик?

— Това е конярят. Вие сте негов идол. Толкова много ми е разказвал за вас, та вече ми се струваше, че ви познавам от години.

Барон Стийл се усмихна.

— Значи освен вас тук има още някой, който да е на моя страна.

— Да. И това едва не му струва живота.

Разказах му за странните злополуки, случили се с Ерик, и за неговото подозрение.

Докато говорех, той кимаше в съгласие.

— Положението на Кийнън ставаше все по-безнадеждно. Той беше толкова отчаян, че правеше всичко, само и само да спаси главата си. Напълно вероятно ми се вижда тези злополуки да са негово дело. В конюшните...

— Жребчето! — скочих от стола. — Съвсем го забравих!

— Какво жребче? — попита той изненадано.

— То се нарани вчера в гъсталака. В конюшните е.

— Елате, ще се погрижим за него — каза Барон Стийл и също стана.

— А Хенк и Ричи? — попитах плахо.

— После ще мислим за тях. Елате.

Излязохме на обляния от слънцето двор. Кучетата веднага се озоваха при нас. Барон Стийл се засмя и се наведе да вземе едно от тях. Гледах го с възхищение.

— Знаете ли нещо за кучето, което е вързано долу до зида? Кучето пазач?

— Спорт? Вързали са го?

Преди да успее да отговори, той хукна към градината. Последвах го.

Видях отдалече как клекна до кучето. Животното квичеше от радост и скачаше върху него. Той го освободи от веригата и тръгна с него към мене.

— Но то е опасно — казах аз и отстъпих няколко крачки назад.

— Спорт не е опасен. А ако е изглеждало така, вината е на Кийнън и Браш. Той не понася верига. Не се бойте, нищо няма да ви стори.

Посегнах предпазливо към главата на животното. То замаха с опашка и ми позволи да го погала.

— Елате да видим жребчето — подкани ме Барон.

С мъка го следвах. Бях се задъхала леко, когато стигнахме конюшната.

— Добра работа сте свършили — похвали ме той, след като разгледа раната на животното. — Много добра наистина.

Изчервих се като малко момиче.

— Е, не беше кой знае какво.

— То вече би могло да излезе на ливадата. Но нека не променяме нищо тук. Да не объркваме нашите приятели, когато се върнат. Всичко трябва да е като вчера.

След като посетихме и Черния Диамант, Барон Стийл каза:

— Сега по-добре да се върнем в замък. Трябва да обмислим как ще се държим, когато двамата се върнат.

— Нямаме големи шансове срещу тях, нали?

Той стисна леко ръката ми.

— Не се тревожете, Кати. Имаме шансове. Можем да ги нападнем в гръб. Ние... — Той се прекъсна. Сигурно съм го

погледнала с ужас, защото веднага каза: — Но няма да правим това. Макар че аз не изпитвам милост към тях.

— Не можем ли да извикаме полицията?

— Не можем — каза той и отвори вратата. — Но ми идва наум нещо. Ще се скрия зад вратата на килията. Когато дойдат да ви вземат, ще тръшна вратата зад тях и ще я заключа. Щом Кийнън и Браш стъпят на острова, ще ги принудя да направят признания, защото от другите двама няма нищо да изтръгнем. Едва тогава ще извикам полицията.

— Говорите само за себе си. Аз ще ви помогна...

— Не, това няма да правите. Искам да стоите горе в стаята си. Прекалено опасно е. Ако нещо не излезе както трябва, тичате към лодката, отивате на сушата и довеждате помощ.

— Не! Никога няма да остана тук сама, дори и в стаята си. Идвам с вас.

— Е, добре. И все пак трябва да обмислим някои неща. Ако нещо стане не така, както го планираме... Кати, трябва да ми обещаете, че в такъв случай ще избягате през подземната галерия. Зад моята килия тя изглежда по-опасна, отколкото е всъщност. Това е най-сигурният път за бягство от замъка. Извежда в градината. Не се обръщайте, ако чуете изстрели. Не могат да ви улучат. Завоите са толкова много, че ще излезете невредима.

— Обещавам — казах с треперещ глас.

— Като излезете от замъка, взимате лодката и отивате на сушата. Ясно ли е?

Барон ми се усмихваше над чашата си с кафе.

— Вие готвите великолепно. Чудно как никой още не е оценил вашите достойнства...

— Обичам независимостта и не искам да прекарам живота си до готварската тенджерка. Ако любовта минава само през стомаха, то...

— А, тъй значи! — Светлите му очи блеснаха весело. — Вие сте умно дете. Наистина забележителна млада дама.

— Това недостатък ли е? — запитах нападателно.

— Беше замислено като комплимент. — Гласът му звучеше спокойно. Сетне той погледна часовника си. — Време е да разтребим

тук и да слезем в подземието. Там ще чакаме Хенк и Ричи.

Изведнъж отново ме обзе страх. Ръцете ми трепереха, докато миех съдовете и ги прибирах в шкафа. Барон беше отишъл да върже отново кучето.

Нищо не биваше да издава, че пленниците са се освободили от своя затвор...

Докато се движехме опипом през тесния тъмен коридор, Барон изведнъж ме прегърна през раменете.

— Страх ли ви е? — попита той тихо.

— Да — прошепнах аз.

— Все още можете да се качите в стаята си и да се скриете там.

— Не, ще остана с вас.

— Добре. Искях само още веднъж да ви предупредя.

После стояхме плътно притиснати един до друг и се заслушвахме. Измина сякаш цяла вечност. Изведнъж Барон се изправи. Ръката му здраво стисна моята.

— Идват — прошепна той.

Чух тих говор, а после видях лъч слаба светлина.

— Елате! — прошепна Барон.

Отведе ме в един коридор зад вратата. Стъпките ни отекнаха глухо. Двамата, изглежда, ни чуха. Долових мърморене, а после викове. Бяха открили, че килията е празна.

Прозвучаха изстрели.

— Бягайте! — извика Барон.

Не знаех къде съм. Коридорът беше тъмен. Но тичах с всички сили. Барон ме следваше плътно.

Сега изстрелите звучаха по-отблизо. Двамата ни преследваха.

Изведнъж се спрях. Бях чула още нещо. Звучеше като гръмотевици. От тавана върху нас се изсипаха пръст и прахоляк.

Барон ме теглеше напред. Дишаше тежко. Зад нас изстрелите и зловещият шум не спираха.

Изведнъж осъзнах какво означава шумът. Стените на галерията поддаваха! Падаха все по-големи тухли. С мъка се придвижвахме.

Затворих очи. Бяхме пленници. Пленници в заплашената от срутване галерия!

Изведнъж кракът ми опря в нещо. Отворих очи. Беше стъпало.

— Бързо! — изсъска Барон.

Хукнахме нагоре по стълбите. Барон отвори една врата. Озовахме се в осветената от луната градина. Поех дълбоко свежия въздух.

— Те няма да успеят — каза Барон тихо и плъзна лъча на лампата към входа на подземие. — Каква ужасна смърт.

Погледнах го ужасено. На бузите му имаше кръв.

— Вие сте ранен! — извиках.

— Само драскотина. Един камък...

— Барон! — прошепнах аз. Силите ми свършиха. Закрих лицето си с ръце и заплаках.

Барон ме притегли към себе си.

— Кати, вие бяхте толкова храбра — прошепна той в ухото ми. Почувствах се защитена в прегръдките му.

Усмихнах се през сълзи.

— Кати! Кати! — извика познат глас.

Обърнах се и видях Ерик.

— Барон Стийл? — Ерик хлъцна и се приближи. — О, боже мой, това не е възможно. Не!

— Какво правиш тук? — попитах аз. Но в следващия момент видях четирима униформени мъже да приближават към нас през ливадата.

Барон погледна към тях и извика:

— Пит Кънингам! Колко се радвам да ви видя. Как се озовахте тук?

— Този млад човек. Избягал е от болницата, за да дойде при нас. Разказа ни, че на острова стават странни неща. Видял е една лодка да идва насам. Срещнал също Хенк и Ричи Стрейтън в града. Познали са в тях мъжете, които бяха на погребението. На вашето погребение, барон Стийл. Кажете, какво беше това?

— После ще ви разкажа. Какво още ви съобща Ерик?

— Че Кийнън и Браш са напуснали острова. Открил е лодката им на кея. Но понеже не срещнал никъде в града мис Брокнър, а Ева, прислужницата, му казала, че са й дали свободен ден, решил да се обърне към нас. Наблюдавахме острова и видяхме, че двамата подозрителни типове дойдоха с една лодка. Преследвахме ги до подземие, но преди да успеем да ги хванем, трябваше да се дръпнем назад. Таванът се срути. Двамата са погребани под развалините.

Седяхме в библиотеката. Вече се съмваше, когато Барон Стийл завърши разказа си.

— Кийнън и Браш скоро ще дойдат — каза той. — Скрийте лодката си в гъсталака. Искам да ги приветствам. Сам.

Кънингам кимна в съгласие, после се скри с хората си в двора на замъка.

— Кати, защо не си легнете? — попита Барон, когато останахме сами.

— Няма да го направя — отвърнах с упорство. — Ще остана с вас.

Той се приближи до прозореца. В гънките на устните му се криеше усмивка.

— Няма да ви попреча, Кати — каза той меко. Изведнъж лицето му стана сериозно. — Ето ги нашите излетници.

Кийнън и Браш вървяха бавно към входното стълбище. Преди да стигнат до вратата, Барон Стийл я отвори.

— Добре дошли у дома. Приятно ли беше пътуването? — попита той подигравателно.

Браш се мъчеше да поеме въздух. Стана бял като тебешир и се олюля. Силните ръце на един полицай го подхванаха. Кийнън посегна към джоба на якето си. Но Барон Стийл беше по-бърз.

— Отведете тези типове, Кънингам. Ако продължават да са ми пред очите, може да изгубя самообладание.

— Ще напуснем острова, щом приберем двата трупа от подземие то — отвърна полицейският служител.

Барон Стийл кимна и ме хвана за ръка.

— Елате. Сега ще пуснем жребчето на ливадата, Кати.

Стояхме на ливадата и гледахме конете. Неволно въздъхнах.

— Какво има, Кати? — попита Барон.

— Този остров ще ми липсва.

— Какво искате да кажете?

— Щом всичко тук се изясни, ще си замина за вкъщи.

— Но вашият дом е тук. Замъкът е ваш. Вие трябва да бъдете господарката тук.

— Не мога. Не разбирам нищо от отглеждане на коне и от управляването на такова имение. Аз съм градско чедо.

Той се засмя. После бавно приближи до мене.

— Обичате ли деца? Обичате ли кучета? Обичате ли коне?

Погледнах го учудено.

— Да. Но защо питате? Вие ще останете тук. А аз...

— Вие сте най-своенравното, най-хубавото и най-милото момиче, което съм срещал някога, Кати. Ще уредим въпроса така, че да удовлетвори и двете страни. Ще се омъжите за мене и с това ще се премахнат всички трудности.

Гледах го с разширени очи. Сърцето ми биеше развълнувано.

— На мене ли говорите? — попитах тихо.

— На тебе, Кати!

Не смеех да помръдна. Сънувах ли? Правилно ли бях чула? Изведнъж нещо ме блъсна в гърба. Залитнах напред... право в прегръдките му.

Барон ме целуна нежно и дълго. Когато отново можах да си поема дъх, чух зад гърба си леко цвилене.

— Вие двамата сте в заговор. Черния Диамант е изцяло на твоя страна — казах аз.

— Той е умно животно — отвърна Барон. — Е, аз все още чакам отговора ти. Ще се омъжиш ли за мене, Кати?

Преди да отворя уста, усетих отново лекото побутване в гърба.

— Какво ще направи Черния Диамант, ако кажа не? — засмях се аз.

Барон сложи длани върху страните ми.

— Черния Диамант знае, че няма да го направиш — каза той нежно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.